

Revistă premiată cu medalia și diploma „Pamfil Șeicaru“ pentru literatură 2008

Climates

58

Director fondator:
Ion Iancu Vale

literare

Anul 6
august
2012

Revistă literară și de cultură românească
Fondată: mai 2007

Apocalipsa Sfântului Ioan

Semnează în acest număr

Octavian Goga	Poeme	3
Constanța Buzea	Poeme	4
Andrei Pleșu	Semnele timpului	5
Constantin Popa	Metafizica	6
Octavian Curpaș	Lacrimile Luminiței Amarie	8
Lucian Gruia	Liberi să iubim	9
Mihai Samson Petrescu	Poeți, Poezie și Critici	10
Delia Stăniloiu	Poeme	10
Adrian Melicovici	Atena Gabriela Stochiță și romanul „Bendisa lumina”	11
Georgeta Resteman	Poeme	12
Aurel Udeanu	Furnicile numite oameni s-au culcat	13
Victor Sterom	Breviare	14
trad. de Mircea Cotârță	Elogiul lecturii și al ficțiunii	15
Propus de D.P.	Lecția auzului	16
Sergiu Gabureac	Cinci într-unul! (file de jurnal paranormal)	17
Dimitrie Grama	Umbra soarelui	18
Alina Nicoleta Polina	Panait Istrati, istoria unei schimbări	19
Gheorghe Valerică Cimpoca	Particula lui Dumnezeu	20
Ion Iancu Vale	Text despre o zi aproximativ reală	21
Ion Iancu Vale	„Închipuirile” lui Tudor Meiloiu	21
Monica Mureșan	Toamna domnului Georgescu	22
Maura Anghel	După Cesăria Évora în Insulele Capului Verde	24
Constantin T. Ciubotaru	Când aș fi vrut să fiu Țepeș	25
Dorel Schor	Ziceri	26
Luca Cipolla	Hipnoză regresivă	27
Mihai Batog Bujeniță	Poeme	28
Corina Diamanta Lupu	Mona Lisa, doamna cu zâmbet mistic	29
Propus de E.A.	Insulte dure între scriitori celebri	30
Dan Verona	Un poet de frontieră	31
Emil Perșa	Limba românească (poem)	32
Marina Angela Glodici	Aurul nobleții	33
Adriana Georgiana Epure	Abstract	35
Propus de D.B.	Ce înseamnă să ai idei simple	35
Gheorghe Valerică Cimpoca	Pelerinaj în Țara Sfântă. Ierihon	36
***	Anecdote istorice	38
***	Moștenirea Văcăreștilor - regulament	39

Adresa redacției principale: Aleea Arcașilor, bl. 36, sc. B, ap. 23, Târgoviște, România **Telefoane:** 0722 702 578, 0741 732 122 **E-mail:** ioniancuvale@yahoo.com
Web site: http://climate.litere.ro

Director editor: Gheorghe-Valerică Cimpoca,
Redactor-șef (fondator): Mircea Cotârță
Redactor principal (fondator): Sebastian Drăgan
Colegiul redacțional: Grigore Grigore, Gheorghe Palel, Emil Stănescu
Florea Turiac, Lucian Constantin

Redacții asociate - România: Bacău, Bistrița, Brașov, Cluj-Napoca, București, Deva, Focșani, Iași, Suceava, Turnu Severin, Hunedoara, Mangalia, Olănești, Oradea, Ploiești); **Alte țări:** Australia, Belgia, Canada, Danemarca, Elveția, Franța, Germania, Gibraltar, Israel, Italia, Macedonia, Portugalia, Republica Moldova, Serbia, Spania, S.U.A., Ucraina.
Fotoreporter: Tiberiu Ruscescu.

Colaboratori principali: Mihai Antonescu, Mihai Ardeleanu, Eugen Axinte, Iulia Barcaroiu, Nicolae Bălașa, Elena Buică, Roni Căciularu, Luca Cipolla, George Coandă, Florian Copcea, Melania Cuc, Emilia Dănescu, Mircea Drăgănescu, Eugen Evu, George Filip, Dan Gîju, Dimitrie Grama, Mirel Horodi, Djamel Mahmud, Alexandru Manafu Menuț Maximilian, Gavril Moisa, Octavian Mihalcea, Monica Mureșan, Ștefan Lucian Mureșanu, Florin Vărlan Neamțu, Emil Persa, George Petrovai, Georgeta Resteman, Puiu Răducanu, George Roca, Viorel Roman, Dorel Schor, Claudia Serea, Delia Stăniloiu, Victor Sterom, Al. Florin Țene, [Ioan Țepelea], Baki Ymeri, Raquel Weizman.

Răspunderea deontologică a materialelor publicate aparține exclusiv semnatarilor

Tehnoredactare: Florin-Lucian Dragoș ■ 0730 863 602 ■ dragosflorinlucian@gmail.com ● Culegere text: Reta Sofronie ● Corectură: Manuela-Elena Dragoș

Revistă editată de Societatea cultural istorică „ARM” Târgoviște ■ ISSN 1843-035X

Apare sub egida Consiliului Județean Dâmbovița prin Centrul Județean de Cultură Dâmbovița și cu concursul Fundației „Renașterea Pietroșiței - Ruralia”

Fără țară

Eu sunt un om fără de țară,
Un strop de foc purtat de vânt,
Un rob răzleț scăpat din fiară,
Cel mai sărac de pe pământ.
Eu sunt un mag de legea nouă,
Un biet nebun, orbit de-o stea,
Ce-am rătăcit să v-aduc vouă
Poveștile din țara mea.

Eu sunt o lacrimă târzie
Din plânsul unei mii de ani,
Sunt visul care reînvie
La vetrele celor orfani.
Sunt o muștrare călătoare
De pe tărâmurii fără glas,
Și dintr-o lume care moare
Sunt strigătul ce-a mai rămas.

Eu sunt oftatul care plânge
Acolo-n satul meu din deal,
Sunt tipătul muiat în sânge
Al văduvelor din Ardeal.
Sunt solul dragostei și-al urii,
Un visător de biruinți,
Ce port blesteme-n cerul gurii,
Drept moștenire din părinți.

Eu m-am desprins
dintre morminte,
Din cripte umede și reci,
De unde-aducerile-aminte
Țin straje unui gând de veci.
Și cu fiorul care poartă
Pe cei încrezători în frați,
V-am plâns la fiecare poartă
Durerea morților uitați.

Azi simt cum noaptea se co-
boară
Pe dimineața mea de ieri,
Cum cântul meu se înfășoară
În giulgiul veșnicei tăceri...
Și printre voi îmi duc povara
Stropit de răs și de noroi,
Căci vai de cine-și pierde țara
Ca să și-o ceară de la voi...

Sângele

Tu, răzvrătit potop de sânge,
Ce-mi fulgeri tulbure prin vine,
Și-n flacăra-ți ce nu se stinge
Ești pururea stăpân pe mine;
Tu, bl?stem fără dezlegare,
Porunca din uitare vremuri,
În goana mea fără-ncetare
Cu taina ta tu mă cutremuri..

Ce vifore înfricoșate,
Ce patimi fără de măsură,
Și din vechime ce păcate
Închizi în orice picătură?

Din care strigăt de chemare,
Din ce fior aprins de luptă,
Din ce adâncuri îmi tresare
Zvâcnirea ta neîntreruptă?

Pesemne veacuri își topiră
Al urii uragan de lavă,
Și-n stropii tăi îmi plămădiră
O veche, trainică otravă...
Ori, poate, lacrima ce-o zvântă
De mult o biată casă mută,
Ți-a dat drept moștenire sfântă
Durerea ei nepricepută...

De-aceea fără de repaos
Îți port cântările pribege,
Și sufletu-mi pierdut în haos
Același vaier înțelege.
Tu, veșnic însetat și dornic,
Îmi ceri aceeași sărbătoare,
Eu, ucenic al tău statornic,
Eu strig în lume ce te doare...

Azi călător fără de țară,
Visând o nouă dimineață,
Ca un drumeț într-o Sahară
Ascult eterna ta povață...
Povara zbuciumelor grele,
Ce mă apasă azi în cale,
Nu-i valul gândurilor mele,
E legea drumurilor tale...

Lupul

Te-am auzit cum hăuleai departe,
Înfiorând pădurea-nzăpezită,
Bătrâne lup, cu gura istovită,
Etern pribeag al câmpurilor moarte,
Te-am auzit cum hăuleai departe.

Te-am auzit, și-n ceasurile grele
Ce mă gonesc cu vifore turbate,
Am priceput chemarea ta de frate,
Și-am priceput că-n noaptea fără stele
Tu ești tovarăș visurilor mele...

Tu, numai tu, neîmblânzită fiară,
Ce-ți strigi pustiei patima flămândă,
Și-n prigonirea câinilor la pândă,
Îți plimbi prin codri ura solitară -
Tu înțelegi un suflet fără țară...

Profetul

Am fost proroc, pe drumul din pustie,
Când zilele mureau, nemângâiete...
Am fost proroc, izvor de apă vie,
Toți m-ați băut, de friguri și de sete.

Un vaier surd din veacuri depărtate
Venea la mine-n noapte să mă cheme,
Și mă găsea cu buze-nfrigate
Din plânsul vostru împletind blesteme.

Iloți flămânzi de pâine și de soare,
În carnea mea eu v-am dospit fiorul,

Și despicând a vremilor vâltoare,
Prin graiul meu vorbea Mântuitorul.

Însângerat v-am răscolit cărare
Cu inima, cu pumnul și cu dinții,
M-am îmbrăcat în neguri și pierzare,
Ca să vă dau limanul biruinții...

Când valul meu s-a revărsat pe uliți
O clip-abia, din larga lui năvală,
Din mii de guri, din strigăte și suliți,
I-am auzit cântarea triumfală.

O zgură neagră i-a rămas în urmă.
Ce mic e azi alaiul tuturoră!
Străină mi-e biruitoarea turmă
Cu tot noroiul unde-și joacă hora.

Un chiot strâmb îmi urlă la fereastră,
Norocul lui mă muștră și mă doare.
Nu-i visul meu în fericirea voastră,
Eu am vestit o altă sărbătoare.

Mă-ntorc din nou spre culmi de-odinioară,
Ca să nu-mi sfarm o sfântă profeție,
Cu ce mai am din vechia mea comoară,
Lăsați-mă să plec iar în pustie...

Apus

Duminică. Nu-i nimeni pe alee,
Și-n împietrita pace vesperală,
Străvechiul parc îmi pare-o catedrală,
Altarul ei, un strat de orhidee.

Muiat în blânda florilor sfială,
Jos, soarele s-a mai oprit să steie,
Cele din urmă roșii curcubeie
Se frâng pe-o albă cruce sepulcrală.

Apune-apoi... Lin, una câte una,
Vin umbrele peste copaci să cadă,
Pân' ce, târziu, din lac răsare luna.

Lumina-i rece scaldă palmierii,
Când noi, ca doi eroi dintr-o baladă,
Sorbim imensul cântec al tăcerii...

acolo unde cred că ești

Acolo unde cred ca esti
Nici trenurile nu strabat
Acolo ca de sticla par
Padurile de brad brumat.

Tot mai departe simti si taci
Adaugat la rest mereu
Si nu mai pot inainta
Decat pierzandu-ma si eu.

Cum ninge, alb e orice drum
Si alb respira-ntregul timp
Nici nu te-as recunoaste-acum
Desprecheat si fara nimb.

Mi-e mila si sa-mi amintesc
Dar nici sa uit nu ma indur
Cata parere-i in destin
Cata greseala-i imprejur.

Cu degete de frig adun
Ca sub un sal inzapezind
Sufletul nostru inca bun
Miscarea lui catre argint.

Cum ninge, nu s-ar mai opri
Si fi-vor brazii ingraditi
Acolo unde cred ca esti
Printre barbari meteoriti.

In fiecare an astept
Sa ninga, sa te pot vedea
Daca privesti, daca asculti
Daca mai intelegi ceva.

Când cu surâsul semănai

În sali florale si umbroase,
Tu chemi acele stari la care
Mortal de greu e de ajuns.

Sufletul cartilor miroase
Albind de-un praf imaginar
La rupta ora si amara
Cînd cu surîsul semanai
Al îngerilor din altar.

Cînd pentru moarte ma decid
Fac linistilor tale semn
Prin care ochii își închid
Pleoapele de untdelemn,

Sa pari a nu fi vazut,
Si eu, la rîndul meu, parînd
A contempla acelasi gînd.

Triptic

Norocul tau în resemnare,
Ca nu te nasti de doua ori.

Poeme de Constanța Buzea

(29 martie 1941 -
31 august 2012)

Paloarea umbrei migratoare
Spuneai ca vine de la mori.
Odihna ta, în versul strâns
Ca moartea ocrotind pe cristi
În ochii paraziti de plâns
Si de parerea ca existi.

Se va-ntâmpla tarziu un foc
Pe care apele-l vor stinge-n
Nelinistea aestui loc,
Si vom pluti printre funingeni,
Si nici atunci nu ne vom pierde,
Straini cum ne-am nascut, si orbi,
Vom sta închisi în iarna verde
Cu nervii asurziti de corbi.

Printre raniti suferitori
Vânati de vredniciei lor sorti,
Te uiti la clipe ca la nori
Si ca la duhul celor morti.
În cerul lacrimii rasfrînt
Crezi ca soldatul fara za.
Daca te plîngi ca esti pamînt,
T;ie pamînt ti se va da.

Aprilie

În aplecare, tâmpla dupa tâmpla
Ochii albastri, ochii mei ca mierea.
Aprilie ne daruie vederea,
Ceea ce am uitat, din nou se-ntâmpla.

Frazele, visul, sufletele numa
Ca de potop salvate simt ca sunt.
Se face zi de mugure marunt
Adapostit în mintea mea de-acuma.

Nici nu ma tem, nici bucuria nu sta
Mai mult decât statuse la-nceput.
Vine mereu o pasare si gusta
Ranind vicleana timpul meu trecut,

Si-n mare taina puiul de lacusta
Ciopleste la vioara lui de lut.

În locul unde ne vom fi re- tras

Sunt ostenita când te simt aproape
De grija ta m-as lepada un ceas
Un greier mare noptilor da glas
Marunte flori viseaza sa-l îngroape.

Nelinistita viata mea încape
În umbra fara ghimpi de la popas.
Ce vom avea din ce ne-a mai ramas?
Nici un cuvînt nespus sa nu ne scape.

În voia lor vei crede ca te las
Si vor fi nori ca-n preajma unor ape
În locul unde ne vom fi retras.

Sufletul tau se sparge ca un vas
La care vin prea multe sa se adape
Salbaticiuni si vite de pripas.

Naivul răsplătind cuvinte

Aceleasi drumuri si aceleasi tinte
Aceiasi porumbei pe-un blid de linte
Naivul rasplatind pe cel ce minte.

Mi-e dor de tihna si de lucruri sfinte
De-o lacrima întreaga si fierbinte
De umilinta si de rugaminte
Catre duioase mume-morminte.

Dar duc povara câtorva cuvinte
Mi le atîrn de gât cerînd în minte
Ochi pentru ochi si dinte pentru
dinte.

Nuca verde

Stam împacati ranindu-ne de toate
Si serile vin parca mai devreme
Te însotesc numai pe jumătate
Pierduta jumătate în poeme.

T;esându-ne covoare si macate
Paienjenis asupra unor steme
Ne-nchipuim ca suntem întâmplare
Vieti de care nimeni nu se teme.

Prea sus ne tine steaua nepatate
Privirile ce-ar vrea sa se întreme
Cu picături de nuca verde, poate,
Din nucii care cresc între blesteme.

Andrei Pleșu

Am găsit un text, în literatura veche a Indiei (Linga Purana, II, 39-40), în cuprinsul căruia bombănelile mele și ale altora par să fi fost anticipate cu vreo două-trei mii de ani în urmă (Puranas au apărut, în formă scrisă, în veacurile III-V de după Hristos, dar vin dintr-o tradiție orală care, deja pe atunci, era veche de peste un mileniu). Intuițiile profetice ale hinduismului se referă la modul în care se va încheia actualul ciclu al civilizației terestre. Iată o listă, selectivă, a simptomelor pe care le anunță textul puranic, privind spre viitorul care e, acum, prezentul nostru: „Coeficientul de ură din sufletul fiecărui om va cunoaște - spun textele - o alarmantă creștere. Oamenii vor deveni din ce în ce mai iritabili. Toate marile achiziții de cunoaștere vor fi detur-nate spre scopuri impure, adică spre amplificarea răului din lume. Se va înmulți numărul șefilor de stat de extracție joasă și de proastă calitate. Lucrătorii manuali și negustorimea vor fi înălțați la rang de intelectuali, iar intelectualii vor fi puși în condiții subalterne. Va avea loc, cu alte cuvinte, un destructurant amestec al „castelor“, o destrămare dramatică a ierarhiilor firești, o ireparabilă dezordine socială. Necin-stea va căpăta o răspândire fără precedent, la toate nivelele. Hoții vor

Semnele Timpului

deveni lideri. (Rog să nu mi se atribuie nimic din toate aceste afirmații! Nu fac decât să citez un text multi-milenar! n.m., A.P.). Femeile nu vor mai pune preț pe propria virtute. Proștii, impostorii, naturile rudimentare și gălăgioase vor fi luați drept înțelepți. Oamenii „drepti“, de bună calitate, vor avea tendința de a se retrage din viața publică. În piețe se va vinde mâncare gata-preparată (să recunoaștem că e de necrezut să auzim vorbindu-se, acum 2000 de ani, de „semipreparate“ și de fast-food! n.m., A.P.). Limbile vor sărăci, vorbirea se va trivializa. Vor fi mai multe femei decât bărbați, vor proliferă asociațiile crimi-

nale, va crește numărul celor care nu găsesc de lucru. Se vor răspândi, pretutindeni, bolile de stomac. Se va extinde moda părului purtat în dezordine și se va generaliza starea de letargie, de lehamite, cu corolarul unei cronice incapacități de acțiune. Vor apărea nenumărate organizații religioase necanonice, blasfemia va conviețui cu fanatismul. Se va practica, pe scară largă, uciderea fătului în pântecul matern și se vor asasina direct sau simbolic eroii fiecărei comunități. Deținătorii puterii nu o vor mai folosi în beneficiul popoarelor lor.

Discernământul (ca percepție a deosebirii dintre bine și rău) se va

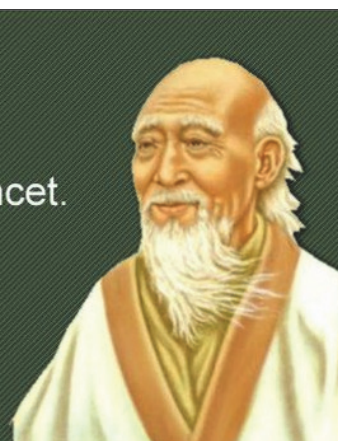

subrezi, instituția respectului va intra în derivă (vor fi respectați, preponderent, cei nedemni). Vor câștiga teren nerușinarea, călcarea cuvântului dat, invidia. Între părinți și copii vor apărea obstacole greu de trecut, forța va prevala asupra dreptății, ospetia va declina, vulgaritatea va împânzi totul."

Contemporanii noștri ar putea îmbogăți acest diagnostic prin infinite amănunte, extrase din experiența cotidiană. Evident, nu mi-am propus să furnizez cititorului o culegere, deprimantă, de toxine. Nu vreau, pur și simplu, să-l indispon. Dar, pornind de la inventarul de mai sus, un igienic atac de spaimă, o mică ipohondrie nu i-ar strica. Ar fi, poate, un început de terapeutică...

Nu trebuie să te sperii că înaintezi încet.
Teme-te de orice oprire.

Lao Tse

Constantin Popa

În istoria filosofiei au existat trei argumente raționale principale pentru demonstrarea existenței lui Dumnezeu: argumentul ontologic, argumentul teleologic și argumentul cosmologic.

Argumentul ontologic

se bazează pe un raționament aprioric considerând că dacă putem concepe ideea de Dumnezeu, atunci Dumnezeu trebuie să existe și în realitate. A fost propus pentru prima dată de Avicena, însă cea mai faimoasă expunere este dată de Anselm din Canterbury. Descartes, Spinoza sau Leibniz au propus propriile expuneri ale argumentului. Există diferite puncte de vedere asupra argumentului datorate ideii diferite de Dumnezeu, spre exemplu, în timp ce pentru Anselm Dumnezeu este ființa despre care nu se poate concepe nimic mai mare, pentru Descartes Dumnezeu deține toate perfecțiunile.

Argumentul a fost criticat vehement de mulți filosofi, precum Averroes, Hume, Kant, Russell, și chiar importanți teologi precum Santo Tomas de Aquino. Principala critică a fost adusă însuși enunțării conceptului, catalogat de „argument circular”, în care premisele se bazează pe concluzii, iar concluziile la rândul lor se bazează pe premise. Prima critică a fost adusă de contemporanul lui Anselm, Gau-

Metafizica

„Ex Nihilo”

Argumentul teleologic

sau „argumentul designului”, este un argument aposteriori, care consideră că trebuie să existe un creator pentru că Universul și viața prezintă un grad de complexitate și ordine atât de mare încât nu ar fi putut apărea la întâmplare. Deasemenea, argumentul are în vedere scopul (telos) către care tinde Universul. Aristotel, influențat de studiul biologiei, considera că tot ce există trebuie să aibă o finalitate, un scop. Argumentul este evidențiat cel mai puternic de William Paley prin „analogia ceasornicarului”.

Argumentul cosmologic

numit și argumentul cauzei primare, susține că tot ce există este rodul unei cauze, care la rândul ei este generată de o alta cauză, și așa mai departe, ajungându-se

pană la cauza primară, considerând că un lanț succesiv de cauze și efecte nu poate fi infinit. Argumentul a fost definitivat de Tomas de Aquino, cu toate că și Platon vorbește de un „demiurg”- creator al Cosmosului, iar Aristotel de „primul motor” și de „motorul nemișcat”. Argumentul cosmologic se manifestă sub patru forme: argumentul causalității, al mișcării, entropologic și al contingentei. Teoria Big Bang, poate să fie o dovadă în favoarea argumentului cosmologic, în ciuda faptului că dovada poate fi criticată din prisma faptului că nu se poate vorbi de „înainte” de Big Bang, deoarece timpul și spațiul nu existau, însă întrebarea de fond rămâne: ce este „singularitatea” care a provocat Big Bangul, sau ce a fost înainte de 10 la puterea minus 43 secunde după Big Bang? Sunt întrebări la care știința încă nu are un răspuns, validând astfel interpretarea metafizică.

Argumentele cosmologic și teleologic au fost puternic criticate, în special de empiristul și scepticul David Hume, care considera că fenomenele în discuție pot avea la fel de bine și alte explicații, precum accidentul, în special că argumentele nu sunt o demonstrație a unei ființe unice, perfecte, atotputernice, precum ideea de Dumnezeu, pe care argumentele încearcă să o inducă. Argumentele sunt criti-

cate și de Kant în Critica rațiunii pure, care consideră că argumentele cosmologic și teleologic se bazează în definitiv pe argumentul ontologic. În cuvintele lui Kant: „A fi nu este, evident, un predicat real, adică un concept despre ceva, care s-ar putea adăuga conceptului unui lucru. Ci este numai poziția (Setzung) unui lucru sau a unor determinări în sine. În folosire logică, acest verb este numai copula unei judecăți. Judecata «Dumnezeu este atotputernic» conține două concepte, care își au obiectele lor: Dumnezeu și atotputernicia; micul cuvânt este nu e vreun predicat în plus, ci numai ceea ce pune predicatul în relație cu subiectul. Dacă însă iau subiectul (Dumnezeu) cu toate predicatele lui (din care face parte și atotputernicia) și zic: Dumnezeu este sau este un Dumnezeu, eu nu adaug un nou predicat la conceptul despre Dumnezeu, ci pun numai subiectul în sine cu toate predicatele lui, și anume obiectul, în relație cu conceptul meu. Ambele trebuie să conțină exact același lucru, și de aceea la conceptul care exprimă numai posibilitatea nu se poate adăuga nimic mai mult prin faptul că eu gândesc obiectul lui ca absolut dat (prin expresia: el este). Și astfel actualul (Wirklichkeit) nu conține nimic mai mult decât simplul posibil. O sută de taleri actuali (wirklich) nu

conțin nimic mai mult decât o sută de taleri posibili. Căci, cum talerii posibili exprimă conceptul, iar talerii actuali (wirklich) obiectul și poziția lui în sine, în cazul în care obiectul ar conține mai mult decât conceptul, conceptul meu n-ar exprima întregul obiect și deci nici n-ar fi conceptul lui adecvat. Dar, la averea mea, o sută de taleri actuali (wirklich) înseamnă mai mult decât simplul concept despre o sută de taleri (adică a posibilității lor). Căci obiectul din realitate nu este conținut analitic numai în conceptul meu, ci se adaugă sintetic la conceptul meu (care este o determinare a stării mele), fără ca prin această existență din afara conceptului meu acești o sută de taleri gândiți să fie câtuși de puțin înmulțiți” (Immanuel Kant, Critica rațiunii pure, București, Editura Științifică, 1969, pp. 459-461)

În timp ce argumentul ontologic este lipsit de forță, pentru că simpla gândire a „lucrului în sine” nu înseamnă și cunoașterea lui, ci doar posibilitatea existenței lui, în timp ce argumentul teleologic nu are validitate din cauza existenței răului metafizic, răului moral și răului fizic, Dumnezeu, în situația aceasta apărând mai degrabă ca tiran, iar natura umană ca un experiment, argumentul cosmologic este singurul care poate face legătura între existență și sursa existenței, între mine

finit și Dumnezeu infinit. Kant a demonstrat că argumentele teiste nu au o bază logică, care să conducă spre cunoașterea lui Dumnezeu, însă nu răspunde întrebării asupra apariției vieții. Există, astfel, două posibilități, acceptarea existenței ca accident (nihilism), sau acceptarea existenței ca fiind produsul unui plan, acceptând ideea unui creator (ex nihilo, nihil fit; sau, fără acțiunea artistului, fără pensulă și culoare, o pânză nu poate să devină o operă de artă).

Noi putem cunoaște (așa cum am văzut în primul capitol al Metafizicii) doar fenomenul, doar ceea ce se alină în sfera noastră finită de cunoaștere, fără a avea acces la sfera infinitului sau a lui Dumnezeu (atâta timp cât nu putem înțelege infinitul, nu putem înțelege nici ideea de Dumnezeu). Deci, încercările religiilor de a prezenta pe Dumnezeu sunt false, deoarece tot ceea ce cunoaștem, o facem din perspectiva mecanismelor noastre finite de cunoaștere, adică cunoaștem un Dumnezeu „umanizat”, redus la timpul nostru, la spațiul nostru, la categoriile noastre, un produs al societății de-a lungul istoriei. Tocmai de aceea ideea de Dumnezeu a evoluat o dată cu societatea - a se vedea ideea divinității chthoniene și uraniene, (ambele false pentru că Dumnezeu nu există în spațiu și timp, spațiul și timpul fiind

parametrii noștri limitați de a ne raporta la realitate, ci într-o „dimensiune” infinită incognoscibilă), sau diferențele dintre Dumnezeu biblic al Vechiului Testament și Isus Hristos). Astfel, toate atributele pe care i le însușim, prin religie, lui Dumnezeu, precum bun, iubitor, drept, atotștiutor, omnipotent, sunt false, pentru că sunt atributele noastre finite și raportarea noastră limitată la o ființă infinită. Deci, îngerii și demonii nu există, ci sunt construcții ale percepției noastre prin care catalogăm și percepem realitatea, binele și răul. Și atunci trebuie să facem o separare în conceptul de Dumnezeu. Pe de o parte este Dumnezeu religiei, fiind doar aparentă, atât timp cât îl cunoaștem doar în urma categoriilor noastre, adică este un Dumnezeu construit de minte, nu în afara ei, iar pe de altă parte se situează Dumnezeul creator, al primei cauze, pe care nu îl cunoaștem decât din prisma existenței (Cogito ergo sum, necesită un creator, pentru că Eu nu am cunoaștere asupra propriei geneze, ci doar asupra existenței), deci, cunoaștem doar „ecoul” pe care Dumnezeul primei cauze îl produce în realitate prin faptul că a creat-o. Așadar metafizica este limitată, și nu oferă cunoaștere cognoscibilă, ci doar ajută la înțelegerea sensului existenței, prin intuiție metafizică.

Octavian Curpaș

Luminița Amarie este o poetă care încearcă cu talent și demnitate să se facă cunoscută în lumea literară contemporană. S-a născut în data de 20 ianuarie 1987 în orașul Dorohoi, Județul Botoșani. La o vârstă fragedă a părăsit țara, stabilindu-se pentru un an în Italia, apoi în Franța, unde frecventează o serie de cursuri și specializări, printre care liceul și studii preuniversitare. Încă din școală a fost remarcată pentru talentul său poetic, literar și artistic. Călătorește în Europa, Africa, America de Sud și Orient. În prezent locuiește în Marea Britanie, la Londra, dar se reîntoarce foarte des la Parisul copilăriei și din ce în ce mai mult în România, unde pământul o cheamă și-i dă puterea de a scrie.

Luminița Amarie iubește copiii, muzica, teatrul și natura. Prima sa carte urmează să fie publicată în curând la Editura „Mihai Eminescu” din București. Cu acest volum „Lacrimile, dinții albi ai durerii”, Autoarea este convinsă că un scriitor care dorește să fie recunoscut ca poet, trebuie

Lacrimile Luminiței Amarie

*„Lacrimile sunt roua de pe fruntea
îngerilor care păcătuiesc în cer...”
(Luminița Amarie)*

să-și demonstreze în primul rând vocația în acest domeniu, perfecționându-și mereu stilul și construcția versului.

Cartea începe precum un text din lirica norvegiană („Învață de la toate”): „Din rădăcini adânci, pământ cu jar și iz/ Iubește-mă în mai cât poți tu să cuprinzi./ Adâncul meu ești tu, ești floarea mea de colț,/ Iubește - mă în mai și dumă către bolți (...) Iubește-mă în Mai în toată măreția/ Iubește-mă când tac să-ți fiu împărăția/ Iubește-mă în Mai așa cum mă dorești/ S-apună și apoi răsară-n noi toți mugurii dumnezeiești/ Iubește-mă în Mai, fii umbra mea, furia/ Iubește-mă în cer caci eu îți sunt simbria/ Respira-mă si-apoi îmbrăca-te cu mine/ Într-o pădure cu salcâmi și flori printre ruine/ Iubește-mă în Mai, nu mă lăsa pe mâini/ Iubește-mă în Mai și – îmbată-te cu miera de salcâmi/ Iubește-mă în noaptea calde lumini de lună/ Când soarele ne-atinge și ține împreună/ Iubește-mă-n albastru în mov și străveziu/ Iubește-mă acum și iar într-un târziu/ Iubește-mă în galben cum te iubesc și eu/

Iubește-mă în alb, până la Dumnezeu.”

Volumul de poeme al Luminiței Amarie trebuie imaginat ca o poveste de dragoste, o carte a tensiunilor sufletești în care efortul poetei este de apreciat: „M-ai ajutat să zbor deasupra sufletului tău/ Și în culori să mă topesc să îți fiu curcubeu (...) Mi-ai spus că vrei să-ți fiu mireasă, tu mirele din vis/ M-ai învățat să-ți fiu imperiu și un ocean nescris...”

Rostirea lexemelor în poezia Luminiței Amarie cutreieră tema unui ideal, dar și pe cel al iluziei: iubirea. Scriitura prinde idealitatea de dinaintea diegezei iubirii, precum în versurile: „Mi-ai spus că vrei să fiu terestră și-n nopțile târzii/ Mi-ai spus c-o să mă ții în brațe și scut tu o să-mi fii/ Mi-ai spus că vrei să-mi fii un fir de floare sfântă/ Să-mi fii inel de flori și mireasmă de

nuntă...”

Influențele poeziei lui Ion Minulescu înfrumusețează povestea de iubire și jurământul, ca în poezia „Sunt”: „... Sunt tot ce vrei și ce aș vrea sa-ți fiu/ Sunt o vioară ce te cântă în târziu/ Sunt o fântână și tu mă bei cu dor/ Sunt eu, sunt doar un suflet călător...”

Povestea se resfiră cu puternice pasiuni pe care le simte poeta: „Ne îmbătăm în gustul de păcat/ Lanul de maci ne este tainic pat...” sau: „Să te sărut, să te descânt cum doar buzele-mi știu/ Să-ți fac culcuș în lut, tu mie vizitiu/ Să mă respiri încet, nebun ca un păgân/ Iar eu să de ademenesc cu floarea de salcâm...”

Cu siguranță că, prin intermediul freneticei pasiuni pentru poezie, Luminița Amarie se va înscrie cu aplomb pe orbita lumii literare.

Pictură de Tudor Meiloiu

Ana Calina Garaș

Lucian Gruia

Genezie și gnetic, ființa umană este programată să epuizeze trăirea sentimentelor. Între stările sufletești, conform psihanalizei freudiste (la care aderă autoarea), erotismul constituie motorul imobil al tuturor acțiunilor noastre, similar cum, la alt nivel, în platonism, ideea binelui le domină pe toate celelalte. Asocierea pe care am făcut-o nu este întâmplătoare, întrucât, în viziunea Anei Calina Garaș /1/, iubirea capătă virtuți taumaturgice. Astfel iubirea și binele se contopesc într-o trăire superioară.

Pentru ca această fuziune să se realizeze, trebuie ca iubirea să se elibereze de prejudecăți și să se manifeste plenar, în apropierea absolutului.

Prejudecățile țin de tradiție, moralitate, diferențe de vârstă, contractul social al căsătoriei și altele. Fiecare din întâmplările povestite colocvial, de cele multe ori între prietene, la o șuetă, depășind una din limitele menționate, constituie tot atâtea trepte de eliberare erotică în ascensiunea spirituală. To-

dată, experimentele erotice descrise, depășesc barierele convenției conjugale în numele stimulării erotismului în condiții de risc major (cum se întâmplă în nuela Misterul dorinței). Uneori, chiar bărbații sunt stimulați privind admirația altora pentru nevestele lor. În povestirea Frivolita, Dinu își îmbracă soția cât mai sexy și o îndeamnă să se manifeste cât mai seducător în realțiile cu bărbații, trăirea acestui fapt stimulându-i libido-ul. Alteori, femeile își îndeamnă soții la infidelități, cu aleași scop (Liberi să iubim).

Important este efectul benefic al dragoste adevărate care ne face să ne trăim plenar existența. Iubirea vindecă traumatismele erotice, cum sunt violurile, tehnicile de salvare fiind descrise în povestirile: Kama-Sutra și Trăiri amânate. Eroina este de fiecare dată Marina dar mijloacele terapeutice sunt diferite. În Trăiri amânate, eroina, elevă de liceu și apoi asistentă la Facultatea de matematică, se îndrăgostește de un profesor mai în vârstă iar împlinirea iubirii dizolvă și această limită (complexul Electrei se face resimțit). În Kama-

Sutra, inițierea atinge limita spirituală absolută. Acum, profesorul indian, renunță la posesiunea senzuală, trăind sentimentul iubirii absolute, ca spirit pur. După ce a reușit să rețrezească senzualitatea tinerei fete, eliberând-o de frică, maestrul yogin trăiește următorul sentiment: „Admirând-o ca pe o statuie, sufletul lui simți că a atins fericirea și, printr-o iluminare de fulger, a avut impresia că a atins sufletul divin. (...) În acel moment, dorea să treacă în eternitate, gândindu-se că nu va avea parte de o fericire atât de mare. Ani de zile, făcuse meditație și nu ajunsese niciodată în acel punct.”

În Ambiguitate, bărbatul, care suferise în copilărie de complexul lui Oedip, se va simți atras atât de mamă cât și de fiica acesteia.

Castelana, aduce în discuție hermafrodisul ipotetic, trimițând la mitul lui Platon privind androginitatea ființei umane, despicate apoi în două părți: bărbat și femeie, diferențiere regăsită în concetele orientale de yang și ying.

În ultimă instanță, iubirea reprezintă o căutare perpetuă pentru refacerea armoniei inițiale. Erotismul implicit

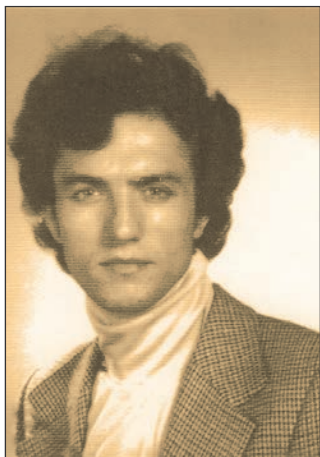
dă savoare și sens vieții. Toate povestirile se încheie fericit.

Prozele Anei Calina Garaș constituie tot atâtea momente de reverie cu posibilități de materializare a virtualului. Ele se pretează la viziuni cinematografice.

Autoarea face distincția necesară între sex și iubire. Numai ultima ne apropie cel mai mult de dumnezeire, între toate stările pe care le putem trăi pe pământ. Există momente lirice incluse în desfășurările epice, cu rol decantor. Unul dintre ele se referă la frunzele în formă de inimă ale unui copac tânăr și viguros: „Copacul cu inimi! Striga Lena bucuroasă. Să ne uităm bine în jur ca să recunoaștem locul. Sub el o să venim cu copiii noștri.”

Autoarea se dovedește o bună cunoscătoare a psihologiei umane și a nevoilor de împlinire prin iubire ale sufletului. Viziunea asupra vieții este înviorătoare, senină.

În existența frustrantă care ne este rezervată, iubirea eliberatoare propusă de Ana Calina Garaș poate constitui un panaceu universal.

**Mihai Samson
Petrescu**

Este aici vorba de o drastică delimitare a Criticului de tagma belferilor literari actuali de care îl despart lucruri ireconciliabile: „am selectat în Poeți și Poezie comentarii adesea cu iz justițiar afișat sau subînțeles. Sunt [în cadrul volumului, n.n.] poeți în sensul cel mai adevărat al cuvântului, născuți, nu făcuți de jocuri și interese extraliterare”.

Iată aici gestul Criticului străbătând prin larma corpului social și atingându-și ținta indubitabil. Și iată-ne așteptând de pe acum volumul promis în același Argument, în care să a-

Poeți, poezie și critici (4)

sistăm la „respingerea experiențelor propuse de încă numeroșii condeieri” ce nu au intrat în vederile Criticului în acest volum. Regretăm între timp doar faptul că nu putem aștepta o reacție similară față de pseudoliteratura „criticirilor de serviciu”, a belferilor literari incriminați în subtextul acestui articol.

Poate că o asemenea neplăcută dar necesar-igienică „operă” va fi hărăzită noii critici, animată de idealuri democratice. Oricum, epoca belferilor literari, ai criticii așa-zise de verdict e bine să admitem, măcar teoretic, a cam trecut. Iar dacă nu, să sperăm că vor fi suficiente voci dintre acelea care, spre o asanare necesară a literaturii române o vor face dacă nu să dispară, măcar să aibă minima decență de a se

retrage din prim-plan.

Lăsând Poezia pe mâini bune, crezând în gustul infailibil al unor critici autentici precum d-l Liviu Grăsoiu, să încercăm să demontăm angrenajul parazitar ce a asfixiat critica românească din ultimii 60 de ani.

Doar în acest chip vom putea nădăjdui într-o literatură românească mare, autentică, profundă și ferită de manoperele doloze ale unor impostori ce au tulburat apele și i-au derutat cursul firească, poate și pe fondul unei, de ce nu, condamnable lipse de reacție a scriitorilor.

Cărțile domnului Liviu Grăsoiu, ca alternativă viabilă la critica de verdict, sunt un excelent exemplu de atitudine constructivă, creatoare din partea unei critici democratice. Iar prezența masivă a tinerilor

Liviu Grăsoiu

invocați în preambulul acestui articol, o garanție în plus că drumurile prea multă vreme barate de atitudinile încrâncenate ale unor impresionisti dogmatici și estetizanți au fost brusc deschise printr-o splendidă, tăcută și neașteptată revoluție, nu „de catifea” ci o Revoluție a grațiilor și Manierelor elegante pe care ne vom face o datorie de onoare să o prezentăm în numerele viitoare ale Climate-lor literare Până atunci, să mai spunem doar că vocile diverse ale celor două generații invocate aici pot contura ideea regisirii muzicii firești a Criticii juste în literatura română.

Eu sunt aici

Eu sunt aici, mi-e aripa rănită
De-atâtea zboruri către nicăieri
Te cau și te strig, dulce ispită
Dar nu m-auzi deși, ardent mă ceri.
Sunt lângă tine și-ți ador cuvântul
Din el voi face-acuma adăpost
În vers de dor și-mpodobesc veșmântul
Și-mi fac dintr-o chemare-n viață, rost.
Dar nu pot fi aevea, niciodată
Sunt doar dorința ne-mpîlnirii tale
Rămân zălog în lacrima curată
Din ochii tăi, ce-mi dăruiesc opale

Iubește-mă!

Iubește-mă cât necuprinsul mării

Poeme de Delia Stăniloiu

Într-un taifun ascunde-mi azi sărutul
Să nu mai simt arsura și-nceputul
Iar tu să nu mă mai poți da uitării.
Iubește-mă ca soarele-n amiază
Dogoritor, intens apoi, molatec
Acum într-un amurg târziu, tomnatec
Să-ntrezăresc surâsului tău rază.
Iubește-mă ca noaptea cea opacă
Când beznele îmi sunt deja ostile
Și lasă-mă să sper încă la zile
Când am să spun: Iubire?... și ce dacă...
Iubește-mă și dincolo de moarte

Când voi fi doar un nume pe o piatră
Când focul, va fi doar cenușă-n vatră
Și eu, mă voi muta cu totu-n carte.
Iubește-mă!

Adrian Melicovici

Poate că revelațiile noastre sunt retrăite aievea în fața unor scriituri de-a dreptul surprinzătoare. Renaște frumusețea simplității în noi și atunci, înțelegem farmecul acestei vieți dăruită nouă de același Dumnezeu, al tuturor. Așa aș putea începe și cuvintele așternute sunt totuși neputincioase în fața unei lumini fără seamăn: lumina Atenei, transcendentală prin ochii Bendisei și a poveștilor care au adus din nou, în actualitate, rădăcinile legendelor valahe și nu numai, al măreției unui mit numit Zamolxe. Este romanul BENDISA LUMINA, o creație șoc sosită în prezentul nostru tumultuos ca o salvare a sufletului pătruns de misterele timpurilor străvechi...

Romanul BENDISA LUMINA al scriitoarei de la Târgoviște este o explozie mirifică a celor mai frumoase trăiri din vise pe care uneori, autoarea le trăiește prin propria-i profunzime, retrasă în lumea ei și a poveștii splendide din această carte apărută prin Editura "Sărbătoare Publicații" a scriitorului de origine română, Octavian Sărbătoare, stabilit tocmai la antipozi pe meleaguri australiene. Era și normal, scriitorul O. Sărbătoare este arhicunoscut ca un zamolxian împătimit.

Revenind la BENDISA LUMINA a scriitoarei Atena Gabriela Stochiță

Atena Gabriela Stochiță și romanul „Bendisa lumina”, o revelație a sinelui

Stochiță, am putea spune fără să greșim că de fapt revenim chiar în amintiri din trecutul pe care ne dorim să-l regăsim în prezentul puncte spre viitor. Dealtfel, autoarea relevă cumva acest fapt prin cuvintele din roman: "în sunetul apei descoperea vocea inconfundabilă a adâncului - PREZENTUL. Blocurile imense din piatră îi aminteau de strămoșii daci: TRECUTUL. Și el, acum și aici, pentru că a fost chemat: VIITORUL.

Arian și Bendisa se regăsesc în Zamolxe și Bendis, iar tinerii poveștii din roman aduc prin freamăt de meditație legenda într-o spirală prin care timpul se sucește și răsucesce către mesajele divinității, iubirii și dezlegarea prin semnificațiile pietrelor a unor căutări îndelungi de sine și pentru ceea ce a fost și se întâmplă până la

urmă cu adevărat. Scriitoarea aduce tradiția Sânzienelor la o scară foarte ridicată, ai dori parcă să primești și tu, cititorule, un "fir de sânziană". Preoți și călugări se ascund cu nerăbdarea lor de a descifra mesajele în fața unui cufăr cu câteva petale desenate deschis atât în vis cât și în viața reală de messengerul al cărui nume se cunoștea deja: Arian. Și ca orice poveste de neuitat, romanul edifică existența unei iubiri simple, de la începuturile revelațiilor deodată ale celor doi până la momentul când își unesc destinele sub ritualul dacic, în vreme ce prietenul lui Arian, la zi de frumoasă tradiție a Sânzienelor, Ilarion, primește de la Dachiana, prietena Bendisei, firul de sânziană.

Autoarea remintește de cunoscuta peșteră Polovragi, renumită pentru legendele care o încon-

joară în cel mai frumos mister. Chipuri de zei, pietre care vorbesc, lupul alb mai întâi doar al lui Arian și Bendisei, strecurându-se protector printre bolovanii peșterii și nu numai, se reunesc în fața focului sacru, cu forme sfinte. Arian și Bendisa rămân împreună, după ce în vieți anterioare trăite doar de ei, "copilăresc" cumva împreună și aduc cele mai simple gesturi la rang de poveste nemuritoare prin splendidul schimb de pietre, ea, dăruindu-i una de lângă ape iar el, chiar din peșteră. Faptul se consumă totuși într-o conjunctură frumoasă și în real, acel real unde Floarea vieții cu șase petale dezleagă "misterul a ceea ce suntem și ce am putea fi". Chiar și lupul alb apare de această dată în văzul tuturor, întărind frumusețea unei legende și grandoarea acestui roman fabulos al Atenei Gabrieli Stochiță.

Epilogul romanului este edificator, timpul trece, dar dorințele împlinite în vieți anterioare sau retrăite sub revelații renăscându-se au corespondent într-un copil, o fetiță, născută cu aceeași lumină în ochi pe numele său, simplu, curat, simbolic, BENDISA.

Romanul BENDISA LUMINA al autoarei A.G. Stochiță este înaintea de toate un dor de viață și de frumos în cucernicia unor vremuri care prin carte, își fac loc

**Continuare în
pagina 26**

Poeme de Georgeta Resteman

E primăvară-n muguri și-n cuvânt

E primăvară-n muguri și-n cuvânt
Curg slove lin și înfloresc pe ram
Seve țâșnind din bulgări de pământ
Cu pumni de ghiocei aruncă-n geam.

Peceti de alb pe suflete - spectacol
De prospețime-n lacrimi de cleștar -
Rescrie viața-n pagini de oracol
Buchet de raze-n zâmbetul ștrengar

Al mugurilor ce plesnesc magnolii
Și-n murmurul iubirilor din ploi.
Din șiruri de cocoare strigă solii
Trezind dorința-ncarcerată-n noi.

Ne-mbată noaptea cu miresme fine
Plesnet de verde-n trup și rădăcină
Sărutul lunii-n nirii de verbine
Cuvintele - corole de lumină.

Pașii noștri rătăcesc...

Pașii noștri rătăcesc prin ierburi
Frezii sângerând la tâmpla serii
Concertând în plesnetul de muguri
Viața curge-n trupul primăverii.

Vraja nopții-albastre ne îmbată
Umblă-n noi miresme-nrobitoare
Când se-apeacă luna, decoltată,
Și lucirea-și stinge prin ponoare.

De pășesc pe trena ei, nebună,
În descânt de stele-mi răsfir gândul
Din vioară plânge-o veche strună
Când iubirea-nvăluie pământul.

Tu, să-mi înflorești și-n primăvară
Frânge-mi busuioc la cingătoare
Când din zorii înroșiți, de ceară,
Picură simțire-n rug de floare.

În rătăcirii ne stingem

În rătăcirii ne stingem, umbre reci

Dintr-un desiș de gânduri răsfirate
Prin respirări domoale, pe poteci,
Pășind cu-ngrijorări desperecheate.

Și prinși naivi în polii neputinței
Trăim supliciul unei lumi mizere
Carne de tun suntem, a umilinței,
Într-un ocean de vise efemere.

Iar de iubim simțim cu-nfrigurare
Când sângerează trist, un trandafir
Și văduviți de-o caldă-mbrățișare
Ne stingem doru-n falduri de zefir.

Renaște iar pădurea

Renaște iar pădurea când primăvara lină
Mătasea își revarsă în falduri verzi, pe ram,
Ne-nvăluie sublimul în marea de lumină
Din biciul care arde și raze plâng în geam.

Inert, eterul smulge din suflete fărâme
Dar mugurii se-nfoaie, plesnind peste orgolii,
Vâslim în luntrea-ngustă - de nu avem parâme -
Cu cârma strânsă-n floarea rozie de magnolii.

Reavăn, pământul-bulgări înamorat de flori
Cu prospețimi suave din pumni de ghiocei
Răsfață-ne miresme ce năvălesc în zori
Roșiți de doruri strânse-n tulpini de brebenei.

Singurătăți de nuferi plutind pe ape ninse,
Cu freamătul de frunze și valuri de speranțe
Rescriu simboluri pure de entități descinse
Din ceruri, pe destine și note de romanțe.

Tristețile se spulberă- văzduhului sunt roabe,
Luceferi feciorelnici se sting în rugi de nalbă
Zăgazuri rupte-n două, lanțuri de flori-podoabe
Pe-altar. Zălog e-o rază, un crez și-o foaie albă....

Trec clipele

Trec clipele-n poale de nori dantelați
Strâng brâuri de raze și picuri crestați
Orizonturi clipind curcubeice-amurguri
Destine ce plâng în cenuși pe sub ruguri.

Privesc răvășită prin gene de rouă
Când cerul cu luciu de lună mă plouă
Și păsări albastre valsează prin bolți
De viță cu muguri plesnind pe sub porți.

Din patimi închise-n povestea cu zâne
Cresc macii pe pânze pictate cu grâne
Când doru-mi foșnește-n mătase de gând
Pribeag printre rânduri și-atât de flămând.

Zămislit din nevoie, mi-e frate cuvântul
Cu ploaia de stele-am făcut legământul
Parfumul de floare de câmp să adun
În versuri de dor și-ntr-un ram de alun.

Furnicile numite oameni s-au culcat

Aurel Udeanu

și-au făcut bilanțul zilei
au adunat au scăzut au tras linie
iar acum
dorm.

unele au avut o zi bună la serviciu altele una proastă
au ajuns acasă au deschis frigiderul
și-au băut sticla obișnuită de deșertăciune
și-au servit antricotul
și-au iubit nevestele și-au iubit bărbații
cei/cele care au mai fost în stare de-o asemenea
performanță
și-acum dorm.

dorm furnicile extenuate
sforăie sforăitul lor
ia în posesie orașul
uruie fac zgomot un adevărat vacarm
cum vehiculele grele
care știu că n-au voie să pătrundă în centrul orașului
și totuși încalcă legea
pătrund.

trebuie să-și reîncarce acumulatorii furnicile
trebuie să doarmă mâine au nevoie să fie apte
s-o ia de la capăt
să muncească să găfăie să asude.

ca să poată mâine noapte din nou
deschide frigiderul bea sticla de deșertăciun
servi antricotul iubi nevestele/bărbații
lua cu sforăitul
lor orașul în posesie.

totul în univers doarme
inclusiv josefk. în frac negru și cu joben
puțin tras la față și mai pământiu ca de obicei
pe care l-am întâlnit acum 5 ani pe elena doamna
și fără niciun cuvânt fără să mă privească în ochi
s-a oprit și doar a scris cu bastonul pe asfalt -
„procesul”.

numai eu inutil mie însumi în această noapte
stau și număr stelele pe cer în balcon
totdeauna una ieșindu-mi în plus
mi-o îndes pe furiș în buzunar

aurel udeanu
edenul
din
doamna

LIMES

având grijă să nu mă vadă
teii.

pune-ți deci nemaiiubito tu aripile la picioare
treci peste prejudecăți (soția mea nu este acasă!)
înghite kilometri după kilometri treci prin copaci
treci prin firele de troleu treci prin asfalt treci prin
ziduri
și sosește în camera mea acum proaspătă și nouă
cum eva în prima zi
a creației.

aterizează în apartamentul meu și hai
să ne consumăm aneantizăm unul pe celălalt
să fac și eu în sfârșit ceva
să nu mai spună fomicile-oameni
că eu doar stau și iau act că ele există
(oare există?).

dormi și tu iubito cu așteptările mele
tronându-ți între coapse dormi pentru a putea
mâine spori cantitatea de deșertăciune
care orice am face noi furnicile
rămâne veșnic constantă
în univers.

Victor Sterom

**Angela Marinescu,
Blindajul final, Ed.
Tracus Arte, București, 2010**

Versurile din acest volum devin -sondaje- meticuloase în abisul ființei și uneori devin așa-zisele tatonări ale psihi-cului și aproximări ale interiorității. Sublimarea realului și puterea năruirii unui timp se poate converti ușor eliberându-se în și prin poezie. Poeta Angela Marinescu găsește forța de a-și regândi patetismul în termenii unei semantici din ce în ce mai puțin practicate astăzi. Discursul liric este instrumentat de explorarea virtualităților cuvântului plin de -roua lăuntrică- și ale imaginației. Relevantă e și plăcerea spunerii artistice ce descătu-șează energiile fanteziei și ale sensibilității, îngăduindu-le o amplă desfășurare a tonului și implicit al expresiei poetice. Multe poeme de aici implică aluzii la viață și la... moarte, sentimentul rămânând turnat în ritual elegiac.

„Cobor în melancolie cu umilință, într-un oraș necunoscut, aceeași negresă/ urlă un cântec de gheață./ fără cuvinte, îmi introduc negresa în creier/ cu mâinile pline de sânge/ gura ei senzuală, ca o fântână, îmi atinge poezia.” (cântec de gheață)

BREVIARE

de Victor Sterom

**Radu Gange, Vinerea
singuratică, Ed.
Semne, București,
2010**

Poezia lui Radu Gange meditativă și reflexivă, desemnează un rai al visărilor. Tabloul tematic din „Vinerea singuratică” e vast, poetul știind să dea rezonanță ușor melancolică și sensuri tulburătoare gesturilor de fie- care clipă. Poemele sale, când concentrate până-n limita haiku-ului, când laxe, dar toate excelând printr-o construcție riguroasă. Lirismul acesta impune o ordine spirituală, un anume senzualism al ideii, în special pe traseul experiență cultural-poetică unde expresivitatea rezidă în armonia versurilor și în forța persuasivă de sugestie a unor sintagme metaforice. Așadar, în confesiuni ori în simple notații fulgurante cu alură simbolică, finalizate într-o morală ontologică, Radu Gange își „zidește” sentimentul cunoașterii în poeme semnificative.

„Stau în ficțiunea aceasta/ care se numește viață./ confruntându-mă, neîncetat,/ cu disperarea și ambiguitatea,/ confruntându-mă cu nesperanța./ Locuiesc în nesperanță/ asemenea unui rege/ condamnat la abdicare./ Și nu văd orizontul/ tronului meu/ care dădea sentințe.” (Orizontul tronului meu)

**Dorina Brândușa
Landén, Judecata
apei, Ed. Danimar,
Deva, 2012**

Ușor nostalgică, paradigmată, poezia scrisă de

Dorina Brândușa Landén pare -pictată- în sângele semanticii cognitive între dorință și renunțare. Autoarea relevă posibilitatea comunicării prin simbol și imagini alegorice, trăind în intimitatea -omului modern- ori a dramei omului ca ființă cosmică. Demnă de remarcat e și simplitatea -uneori gravă- a confesi-unii metaforice, poeta cunoscând -beția- romantică a simțurilor, focul mistuitor al patimii și caută în tot ce scrie -mai ales în această carte- o stăpânire de sine, să sufere cât mai puțin.

În fine, sufletul poetei Dorina Brândușa Landén constată în inepuizabilul -spectacol- meta- fizic al lumii, o ordine de a spune reflexiv foarte mult și în același timp, puterea de nerenunțare dominată de starea etică și melancolică a împlinirii prin cuvânt.

„Pe câmpul nins brăzdat de viscol/ cu palide troiene vino/ pe-o sanie de sentimente lunecând/ din munții măcinați de geruri/ spre lacul unde luna-și spală metalul/ poteca-n alb fără cusur sculptată/ dinspre acum și-a fost odată/ hai s-o străbatem: să stăm o clipă/ sus pe colină- n pădurea argintată/ deasupra smogului/ din orașul de sticlă și piatră/ pe care l-am părăsit/ fără să mă întorc vreodată” (Artă tradițională)

**Izet Shala, Buzunarele timpului, Ed.
Amanda Edit, Sinaia,
2012, Traducere de
Baki Ymeri, Prefață
de Marius Chelaru**

„Dacă ar fi să alegem

acel ceva care unește textele din acest volum, atunci poate că am putea opta pentru ideea de continuitate, ca și cum privind în acele "buzunare ale timpului" poți vedea prezentul și viitorul ca mlădițe ale trecutului, în ideea unei continuități clamate și de autor, cântate.” (Marius Chelaru)

Ceea ce ni se relevă în această carte apărută în colaborare cu Uniunea Culturală a Albanezilor din România, este deplina coerență și obsesia fundamentală a sintagmelor cognitiv-dialectice. Spațiile ori sensurile dintre gândire și rostire devin superlative absolute precum „buzunarele timpului” în care poetul Izet Shala își depozitează resursele existenței poetice. Relațiile faste, ideatice pe filiera poeziei albaneze din Kosovo ale intersectării cu timpul, umplu memoria poetului Shala. Cred că se poate spune de un „prezent continuu” (Caraion) ca o condiție a însăși existenței umane. Așadar, dintre toate conceptele: viață, timp, vis, așteptare, apare lunecând în patetism și redundanță, căutarea eului, cufundându-se diurn și nocturn - din trecut în prezent și invers.

„Toamna din anul '99/ Ciobanul ofilit/ Cu picioarele goale/ Merge prin câmpurile line de scrum/ Cărduri de șoa-reci/ Joc de cârțiță/ Unde au pierdut culorile toamnei/ Ce este această caravană de furnici/ iarna cu masacru/ Oprește soarele în loc/ S-au întors stăpânii acestui pământ/ Aruncă Sămânța Culoarea/ Zâmbetul/ Pentru soare și lună.” (Toamna)

Mario Varga Llosa

Elogiul lecturii și al ficțiunii (4)

Pe vremea când eram copil, visam să merg într-o zi la Paris pentru că, încântat de literatura franceză, credeam că a trăi acolo și a respira aerul pe care-l respirase Balzac, Stendhal, Baudelaire și Proust, asta mă va ajuta să devin un adevărat scriitor, și că neplecând din Peru nu voi fi decât un pseudo scriitor de dumină sau doar de zile de sărbătoare. ~i este foarte adevărat că datoriez Franței și culturii franceze învățături de neuitat, cum ar fi aceea că literatura este atât vocație, cât și disciplină, muncă și încăpățănare. Am trăit acolo când Sartre și Camus erau în viață și scriau, în anii de afirmare ai lui Beckett, Bataille, Ionescu și Cioran, al descoperirii teatrului lui Brecht și al filmului lui Ingmar Bergman, al TNP-ului lui Jean Vilar și al Odeonului lui Jean-Louis Barrault, al Noului Val și al acelor discursuri, modele de bravadă literară, ale lui André Malraux, dar și, poate, al spectacolului cel mai teatral al Europei de atunci, conferințele de presă și tunetele olimpice ale generalului de Gaulle. Dar ceea ce m-a făcut cel mai mult să fiu recunoscător Franței este că mi-a deschis ochii, făcându-mă să descopăr America Latină. Acolo, la Paris, am aflat că Peru făcea parte dintr-o vastă comunitate unită prin istorie, geografie, problematică socială și politică, printrun anume fel de a fi, prin

limba savuroasă care se vorbea și în care se scria. ~i că această comunitate producea, chiar în acei ani, o literatură inovatoare și exaltantă. La Paris l-am citit pe Borges, Octavio Paz, Cortazar, Garcia Marquez, Fuentes, Cabrera Infante, Rulfo, Onetti, Carpentier, Edwards, Donoso și pe mulți alții, ale căror texte revoluționau pe atunci scriitura narativă de limbă spaniolă și datorită cărora Europa și o bună parte a lumii descoperea că America latină nu era doar continentul loviturilor de stat, al acelor caudillos de operetă, al acelor guerillero bărboși al acelor maracas interpreți de mambo sau de cha-cha-cha, dar și continentul ideilor, al formelor artistice și al fanteziilor literare ce depășeau pitorescul pentru a vorbi un limbaj universal.

Din acea perioadă și până în zilele noastre, uneori împiedicându-se și călcând strâmb, America Latină a progresat, dar, cum spunea Cesar Vallejo în acest vers: "Fraților, mai sunt încă enorm de multe lucruri de făcut". Suferim de mai puțină dictatură în comparație cu ce era pe

vremuri, exceptând Cuba și Venezuela sau pseudo-democrațiile populiste și grotești, ca cele din Bolivia și Nicaragua. Dar pe restul continentului, de bine de rău, democrația funcționează, sprijinită de un vast consens popular și, pentru prima dată în istoria noastră, avem partide de stânga sau de dreapta care, ca-n Brazilia, Chile, Uruguay, Peru, Columbia, Republica Dominicană, Mexic și în aproape toată America Centrală, respectă legalitatea, libertatea de a critica, alegerile și alternanța la putere. Este calea cea bună de urmat și, dacă perseverează, dacă va continua să combată corupția insidioasă și continuă integrarea în lume, America Latină va înceta să mai fie continentul viitorului, devenind cel al prezentului.

Niciodată nu m-am simțit un străin în Europa și, la drept vorbind, nici în altă parte. În locurile pe unde am fost și am trăit, Paris, Londra, Barcelona și Madrid, Berlin, Washington și New York, Brazilia sau Republica Dominicană, m-am simțit ca la mine acasă. Mereu am găsit un loc unde puteam trăi

liniștit și să lucrez, să aflu fel de fel de lucruri, să-mi hrănesc iluziile, să întâlnesc prieteni, să citesc cărți bune și să găsesc subiecte de scris. Cu toate acestea nu mi se pare că devenind, fără să-mi fi propus vreodată în mod special, un cetățean al lumii, mi-ar fi dispărut ceea ce numim «rădăcinile», legăturile cu propria mea țară - ceea ce nu ar fi avut prea multă importanță -, căci chiar dacă ar fi fost așa, experiențele de viață peruvienne tot ar fi alimentat scriitura mea și tot ar fi apărut în poveștile mele, chiar când acestea păreau că se desfășoară foarte departe de Peru. Dimpotrivă, eu cred că, trăind atâta vreme departe de țara unde m-am născut, și mai mult s-au întărit aceste legături, adăugându-le o perspectivă mult mai lucidă, iar nostalgia, ce scoate în evidență deosebirea dintre contingent și substanțial, a menținut în toată strălucirea lor amintirile. Iubirea de țara natală nu trebuie privită ca o obligație, dar, spre deosebire de orice alt fel de iubire, este o stare spontană a sufletului, ►

Lecția auzului

Un orășean primește vizita unui prieten al său dintr-un sat îndepărtat și merg în centrul orașului. Era ora amiezii, iar străzile erau pline de oameni. Mașini claxonând, taximetre ce luau curbele cu viteză, sirene ce se apropiau sau se depărtau, sunete ale orașului care parcă te asurzeau. Dintr-o dată săteanul îi spune:

- Am auzit un greiere.
- N-ai cum să auzi un greiere în tot vacarmul ăsta! i-a spus orășeanul.
- Sunt sigur, am auzit un greiere! a insistat săteanul.
- Asta-i o nebunie! a răspuns prietenul.

Săteanul a ascultat cu atenție un moment, după care a trecut strada spre o zonă unde se aflau câțiva copaci. A căutat împrejur, sub ramuri și a găsit micul greiere. Prietenul său a rămas uimit.

- E incredibil! Trebuie să ai un

auz supraomenesc!

- Nu! a spus săteanul. Urechile mele nu sunt diferite de ale tale. Totul depinde de ce asculți cu ele.

- Dar nu se poate! a continuat prietenul. Eu n-aș putea auzi un greiere în acest zgomot!

- Depinde de ceea ce este important pentru tine, a venit imediat răspunsul. Dă-mi voie să-ți arăt.

A băgat mâna în buzunar și a scos câteva monede pe care le-a lăsat să cadă discret pe asfaltul trotuarului. Atunci, cu tot zgomotul asurzitor al orașului, au remarcat că toți oamenii de pe o rază de 5 metri au întors capul privind în jur, dacă nu cumva banii căzuți erau ai lor.

- Înțelegi ce am vrut să spun? a continuat săteanul.

Totul depinde de ceea ce este important pentru tine.

Ascultând zi de zi la televizor „știri” politice și/sau diverse tra-

gedii, catastrofe etc... URECHEA, CARE ESTE PRELUNGIREA CREIERULUI NOSTRU, se fixează pe tot ce este rău, urât, nefolositor...

Ni se induce FRICA!

Devenim neputincioși, temători (de avion, de frig, de vânt, de mâncare, de oamenii de lângă noi și ce este cel mai rău, de sentimentele noastre) și ... NU ȘTIM DE UNDE ... CÂND ... ȘI CUM ...

Răspunsul este:

UITE AȘA: ascultând așa zisele „informații”, care de fapt sunt praf în urechile noastre, ne lăsăm prinși în această capcană.

Toată ziua spunem: e greu, oamenii sunt răi, trăim într-o lume nesigură, nu am încredere în ni-meni etc.

Și în tot acest timp, greierii cântă, frunzele foșnesc, apele curg și noi ... nu le mai auzim !

Propus de D.P.

► asemenea celei care unește amanții, părinții de proprii lor copii, sau prietenii între ei.

Peru, îl port în inima mea, în sufletul meu pentru că acolo m-am născut, acolo am crescut, acolo m-am desăvârșit, acolo am trăit experiențele de copil și de adolescent care mi-au modelat personalitatea, mi-au croit vocația, acolo, în Peru, am iubit pentru prima dată, am urât pentru prima dată, m-am bucurat, am suferit și am visat. Ceea ce se întâmplă în Peru mă afectează foarte mult, mă emoționează și mă exasperează mai mult decât ceea ce se întâmplă în altă parte. Nu am căutat în mod special aceste stări de suflet, nici nu mi le-am impus. Așa a fost să fie.

Unii compatrioți m-au acuzat de trădare și am fost la un pas de a-mi pierde cetățenia când, în timpul ultimei dictaturi, am cerut guvernelor democrate din lume să penalizeze regimul cu sancțiuni diplomatice și economice. Dar așa am procedat cu toate dictaturile din lume, oricare ar fi fost acestea, cu cea a lui Pinochet și a lui Fidel Castro, cu cea a talibanilor din Afganistan, cu cea a imamilor din Iran, cu cea a apartheidului din Africa de Sud, cu cea a satrapilor în uniformă din Birmania, acum numită Myanmar. ~i aș proceda la fel și mâine dacă - numai să vrea destinul, numai s-o permită peruvienii - Peru ar fi iar victima unei lovituri de stat care ar face praf și pulbere fragila

noastră democrație. Această atitudine nu s-ar produce sub impulsul precipitat și pasional al resentimentului, cum au scris câțiva scribălăi obișnuiți să-i judece pe ceilalți folosind ca unitate de măsură propria lor micime. Ar fi un gest în rezonanță cu propriile mele convingeri conform cărora o dictatură reprezintă răul absolut pentru o țară, fiind sursă de brutalitate și de corupție, de profunde răni cărora le ia mult timp ca să se închidă, care otrăvește viitorul, creând obișnuințe și practici nesănătoase ce persistă de-a lungul a generații și generații, întârziind reconstrucția democrației. Iată de ce dictaturile trebuie combătute fără menajamente, cu toate mijloacele ce ne sunt la

îndemână, inclusiv cu sancțiuni economice. Este deplorabil faptul că guvernele democrate, în loc să dea exemplu de solidaritate cu cei care asemenea Doamnelor în Alb, din Cuba, cu opoziții din Venezuela sau cu Aung San Suu Kyi și Liu Xiaobo, care înfruntă curajos dictaturile din țările, au mai mult o atitudine binevoitoare, nu față de opoziții, ci față de călăii acestora. Aceste persoane curajoase, luptând pentru libertatea lor, luptă de asemenea și pentru a noastră.

Traducere:

Mircea Cotârță (mircea.cotarta@yahoo.com)

Ziarele sunt autorizate să publice acest text în orice limbă, numai după data de 7 decembrie 2010, ora 17.30, ora orașului Stockholm.
Fundația Nobel 2010.

Sergiu Gabureac

ROMA! ROMA!

Colosseum rămâne cea mai mare construcție antică, care a rezistat în timp. Aproape în întregime. Unii vor zice, dar piramidele, dar Sfinxul? Ei, cu piramidele e o altă poveste! Ca și cu Sfinxul. Ca și cel de pe Marte! Văd că acolo au loc intense activități de când a ajuns noua misiune spațială de pe Terra! Mai vor unii să știe la ce stadion tehnologic au ajuns terrienii!

Se pare că toate provin dintr-o altă civilizație. De dinaintea Potopului! Anual comemorăm încă un ciclu temporal, peste cele 5.300 acumulate de la declanșarea operațiunii de ștergere a unui program, care scăpase de sub control! Cunoașteți povestea. Mai întâi, Sodomă și Gomora, cu mici lovituri nucleare, apoi, delete total. Diluviu 100%!

Pe unde pășim era uriașul parc al lui Nero. Piromanul, cel cu făclia democrației antice. Statuia sa era supranumită Collosum. Noua con-

Cinci într-unul!

(file de jurnal paranormal)

strucție, începută de cel cu vespasienele, aducătoare de profit, fără miros, preia numele megasculpturii.

Datele tehnice ne dezvăluie standardele actuale pentru stadionul de cinci-șase stele. Deviza pâine și circ avea acoperire, din plin, în acele timpuri, ca și în zilele noastre. Doar mijloacele s-au mai diversificat furisându-se în domiciliul

fiecăruia, creând dependența cea de toate zilele. La fel și cu democrația, care sub tot felul de șmecherii cunoaște zdruncinări asemănătoare. Cu voie sau nu de la noua Romă.

Pe o arie de șase hectare, intrau 50.000 de spectatori, prin 76 de porți dintr-un total de 80, pe baza biletelor de ceramică, ce menționau sectorul și rândul! Plătitorii ocupau cele trei inele la adăpostul acoperișului retractabil ce furniza și aerul condiționat, prin manevrele dibace ale marinarilor profesioniști.

Întreaga suflare asista, în delir, la destinul tragic al gladiatorilor, eroi pe termen scurt, sau al animalelor feroce, petrecut în arena ovală (86/156 m). După care dormeau liniștiți la casele lor! Toate îmi amintesc de tragicul sfârșit al lui Spartacus, gladiatorul trac neînfricat, care ne tot încurajează de dincolo de milenii.

Speranța moare ultima!

Alături Arcul lui Constantin cu alți daci în reprezentări onorabile.

Trecem prin Forumul roman și o luăm, cu

metroul, spre Piața Spaniei. Cohorte de turiști asaltează frumoasele scări spre catedrala din vârf. Ne răcorim la fântâna de jos și ușor amețiți căutăm un refugiu pentru realimentare pe lângă Colonna dell'Immacolata.

Fontana di Trevi ne așteaptă cu locuri ultra-centrale, rezervate de micuții asiatici, binevoitori și surăzători, care ne fac și pozele-suvenir. Cum a fost și la Vatican. Și la Piazza Navona. Și la Pantheon... Ca și la Paris, Londra, Berlin, Madrid, Bruxelles... Poate să-mi spună cineva unde nu-i găsești? Credeam că sunt chinezi. Greșit. Nu, marea majoritate sunt japonezi. Fără ifose. Avizi de cunoaștere și te domină doar cu tehnologia din dotare.

Fântâna lui Nicola Salvi, care a respectat planurile inițiale ale lui Bernini are o vizibilă atracție pentru vizitatorii Romei. Și acum la 340 de ani de la finalizarea ei. Milioane de turiști constituie furnicarul anual ce se perindă pe străzile centrului istoric al Romei. Marcus Terentius Varro (sec. I î.H.) ne comunică data întemeierii, 21 apri-

Dimitrie Grama

Între cele două orizonturi, cel al pământului uscat și cel al oceanului, și-a făcut apariția și s-a instalat, o umbră nemișcată. O umbră cu capul plecat și cu brațele ridicate în cer, până la soare. La început, când am văzut-o, când am descoperit-o, mă gândeam că s-ar putea chiar să fie umbra soarelui, care prin cine știe ce ordine sau dezordine elementară și-a dezvăluit și uitat, pe ici pe colo, partea lui ascunsă, secretă, doar de el știută. Da, s-ar putea să fie așa, umbra unui soare mai bătrân, mai umil, umbra unui soare căruia a început să-i fie teama să se „culce”, să mai as-

„Umbra soarelui”

cundă după orizonturi.

- Dar dacă nu mă voi mai putea scula și ridica pe cer?

- Dar dacă culcându-mă voi adormi adânc și adormit fiind, mă vor duce, mă vor muta altundeva, unde nu cunosc pe nimeni?

Așa cred că se gândea soarele atunci când din zdrențe cosmice și-a croit această umbră, care acum stă cu capul plecat și-l ține acolo nemișcat, prizonierul lui însuși, pe acel cer, considerat familiar, prieten.

Mi-am pus mâinile la ochi, formându-le într-un fel de pâlnie vie, să

pot fixa mai bine, cu privirea, orizonturile, care parcă începuseră să dispară, contopind-se unul în altul ca și când singura ambiție ar fi fost aceea de creație amoebică. Așa înaintam prin tunelul mâinilor făcute căuș în jurul ochilor, tunel care, cu o efectivitate de necrezut, m-a izolat de restul lumii înconjurătoare. Tot ce a existat, tot ce am știut și am simțit, absolut totul, a rămas izolat pe dinafară, a fost „închis” afară. Înaintam în neant, înaintam în golul absolut al tunelului și cu fiecare pas mă descărcam, pier-

deam gânduri, amintiri, pierdeam umanitate și substanță vie. De aceea, ultimul gând nu mi-l amintesc, la fel cum nu mi-amintesc ultimul pas, ultima suflare.

Când am ajuns să fiu atât de gol, încât eram inexistent, umbra și-a deschis larg poarta dintre cele două orizonturi și soarele a început din nou să umble pe cer.

► lie 753 î.H., de către gemenii Romulus și Remus, crescuți de lupoaica fără nume, cu replici cunoscute prin toate țările latine. Ei, steagul dacilor !

Întregul ansamblul sculptural, de un rafinement de necontestat, cu un Neptun atoatevăzător, te cucerește prin povestea sa. Apa este adusă de la 20 de kilometri distanță. Vrei nu vrei, te întorci cu spatele și arunci bănuțul dător de speranță pentru viitor. Bancnotele așteaptă, cumiți, să fie lăsate pe Via Veneto, care e pregătită cu toate capcanele posibile.

Fellini a făcut strada celebră prin filmul capodoperă *La dolce vita*.

Vizualizăm și sediul celebrului cotidian *Il*

Messenger. Toți ziariștii sunt dotați cu motociclete pentru o deplasare instant la locul faptei.

Epuizați ajungem la Gara... Termini. Alt mall răsare în cale. Este luat în vizor. Cedează și îmi așteaptă ardeleanca cu o bere în față. După vreo trei refreshuri apare surâzătoare ca o gheșă. Am stat mult ?!

Era să ne urcăm într-un reggio, care pleca la

aceeași oră, în aceeași direcție !?! Ceva nu era în ordine. Parcă eram în regio de Găești !

Instinctul ne îndeamnă să punem niște întrebări. N-aveai cui !

Momente tensionate alimentate și de megafoanele turate la nivel maxim.

Intervine, para normal, îngerașul, care ne duce spre al nostru interreggio, garat la cu totul

altă linie.

Ne prăbușim în canapele. Eu cu gândul la vinul rece ce ne așteaptă la San Giorgio ! A fost o zi dementială în care ne-am făcut întregul program gândit cu luni înainte. Ceea ce ne arată că dacă vrei, poți !

E trecut de miezul nopții. Plutim printr-o mare de fantome cu bluze albe, albe ce nu-și găseau odihna. În ritmuri sahariene. Asiaticii, micuții chinezi, motorul comercial, dormeau demult.

Recepționera s-a obișnuit, déjà, cu escapele noastre nocturne !

Cred că a dat pe Google. Să mai afle câte ceva despre daci.

Buona notte! Carpe diem!

**Alina Nicoleta
Polina**

Profunda aversiune față de sistemul comunist al cărui precursor tiran - Stalin - îi umbrește impresiile, se resimte în urma vizitării Stalingradului, unde Istrati trăiește peripecțiile acomodării în stil umoristic (ploșnițele), dar le depășește aderând la ospitalitatea unui proscris "care ne transformă sejurul, din această cloacă pestilențială într-o bucurie de fiecă clipă". Vizitele în orașele Baku, Erevan, Akaltsik - Bardzia, Borjom, aceste pătrunderi îi pulsează critic itinerarul, Istrati blamează societatea diversă și imundă subordonată comunismului național. "Sărmană lume. Sărmană artă. Sărmană conștiință umană... (...) Tiflis, Georgia, întreaga Uniune Sovietică, nu aici și nu azi, ar putea spune ceea ce sunteți". La Telav, aversiunea față de propensiunea birocratică a comuniștilor este și mai mare, schițarea terorii sovietice în Georgia fiind paroxist ilustrată prin manevre mizerabile: acte ale superiorilor, ale celor care dețin puterea într-un stat măcinat de opresiunea

claselor sociale de jos, expresia orgiei comuniste, dictatura partinică, aceste diversiuni circumstanțiale impregnează materia literară, creând un discurs critic insolent asumat. Defulările raționale sunt influențate de revolta scriitorului de neputința acțiunii și redresării; nivelul descriptiv autentic al ororilor teroriste, subordonație este întregit și răzbunat de accentele blasfemioare personale cărora Istrati le acordă exemplaritate judiciară. "Da, noi suntem pentru moment, niște învinși. Da, noi nu înțelegem între frații de luptă. Dar, fiți siguri, vom fi un singur front de luptă totdeauna, împotriva voastră, ciocilor, și suntem gata să murim, lovindu-vă cu toate armele voastre. Noi, noi avem stomac pentru a digera putreziciunea, pentru a naște o viață umană. Voi nu mai aveți nimic!"

Samaritean al muncitorimii, Istrati frizează în postura de detectiv, episodul "Afacerii Rusakov"

exemplificând apoteotic afinitatea lui bolșevică. Mărturisirea unei realități nemernice, degradarea corectitudinii politice înfățișată de învinovățirea incorectă a unei cunoștințe a autorului, inițiativa sa elucidatoare, acestea reprezintă elementele constitutive ale unei aventuri polițienești remarcabile. Un banditism birocratic, o inechitate inter-socială, generată de intruziunea arbitrariului burghez, subtile gândiri egoiste, iată covorul epic pe care este așezată ancheta lui Istrati la Moscova. Convinși de nevinovăția celui acuzat de a fi fost spion francez, antisemit, sotnie neagră, speculant cu cele 9 camere din 12, de către o formațiune proletară sumbră (Jakt), mânat de o viscerală răzbunare, demersurile justițiare ale lui Istrati se agață de setea sa declamatoare: în zadar, jocul ponderat al jurnalelor autohtone îi subminează mărturiile, Istrati insistă în declararea dreptății în abisul sovietic,

unde puterea răului este clasată de existența unor pioni particulari (Rafail Tour - "dandy" în pantaloni scurți; Maria Svițieva - o celebră instigatoare cavalieristă, indispensabilă în setul de acuzații împotriva bătrânului Rusakov). Toți aceștia sunt declasați în malefica lor existență de prezența omnipotentă a lui Kalinin - președinte al URSS; Această poveste încâlcită, pierdută și tergiversată în abisul sovietic prilejuiește amărăciunea retorică a militantului român turist, scârbit de diversitatea umană superficială, coruptibilă: "mă întreb ce se va întâmpla cu biata omenire în ziua când comunismul Svițelvelor și Roimanilor, comunismul care jefuiește și violează la Smolensk, cel al Kabukilor cu maioneze pe fese, cel al comsomolilor care se amuză la Smolensks, cel al judecătorilor care joacă după fluierul GPU-ului, mă întreb ce i se va întâmpla omenirii în ziua când acest comunism s-ar încumeta să-i impună dreptatea lui și s-o învețe să trăiască". Impactul unei lumi umilite, ierarhizate incorect îi generează surplusul retoric cu accente agresive, verbal și statutar deopotrivă: "de la un capăt la altul al împărăției - siberiile gem de Rusakovi, de Ghezzi, și încă de alți oameni pe care fascismul roșu i-a folosit mai întâi pentru scopurile sale murdare, aruncându-i apoi în închisoare (...) Nu-i vorba aici de socialism, ci de o teroare

**Continuare în
pagina 26**

**Gheorghe Valerică
Cimpoca**

Există, credem, o prezență fantomatică în tot universul care ne ține departe de înțelegerea adevăratei naturi a materiei. Ca și cum ceva sau cineva ar dori să ne împiedice să atingem limitele cunoașterii. Această barieră invizibilă care ne desparte de aflarea adevărului se numește câmpul Higgs. Tentaculele ei de gheață ajung până în ultimul colțișor al universului, iar implicațiile ei științifice și filosofice îi fac să se înfioare pe fizicieni. Acest câmp Higgs își pune în operă magia neagră prin – nici nu se putea altfel – intermediul unei particule. Bosonul Higgs este o particulă elementară ipotetică, singura care este prezisă de teoria particulelor elementare și ale interacțiilor dintre ele (Modelul Standard), care nu a fost încă nici confirmată, nici infirmată experimental. De aproape 50 de ani de când a fost creată teoria care l-a prezis, bozonul Higgs, așa numita "particulă a lui Dumnezeu", a reprezentat prada cea mai dorită de către cer-

Particula lui Dumnezeu (2)

Povestea bozonului Higgs

„Toată această materie care ne înconjoară și ne susține viața, ne silește să dăm prea multă atenție la tot ce este pământesc. Și neconținută apăsare a celor de zi cu zi ne stinge mintea, și ea devine mai puțin simțitoare față de ceea ce noi înșine pronunțăm” - Părintele Sofronie Saharov

cetătorii care lucrează în domeniul fizicii particulelor elementare. Bosonul sau particula Higgs este presupusă ca cea care conferă masa particulelor din care se formează atomii, fără de care nu ar putea exista nimic de la cele mai mici componente ale nucleului, nucleonii, până la planete și la oameni. Pentru că are masă este o particulă. Cum poate o particulă care are masă să confere masă altei particule? Să fie o particulă care naște alte particule?. Să vedem ce spun însăși oamenii de știință care au participat la experiment. "Pot să confirm că a fost găsită o particulă care se supune teoriei bosonului Higgs", a spus John Womersley, șeful Consiliului Britanic al Științei și Tehnologiei. De asemenea, Joe Incandela, purtătorul de cuvânt al echipelor de cercetare care caută particula Higgs la CERN, a afirmat și el: "Este doar un rezultat preliminar, însă credem că am găsit ce căutam". Rolf Heuer, directorul general CERN a spus "Am ajuns la o piatră de hotar în încercarea noastră de a înțelege natura". Iată însă că

acum, unii oameni de știință sugerează că rezultatele experimentului CERN evidențiază de fapt "particule impositor", în speța impostori de tip (boson) Higgs. Fizicienii: Ian Low (High Energy Physics Division, Argonne National Laboratory; Department of Physics and Astronomy at Northwestern University), Joseph Lykken (Fermi National Accelerator Laboratory), și Gabe Shaughnessy (Department of Physics at University of Wisconsin, Madison) au elaborat un document ce descrie posibilități alternative la recente descoperiri de la CERN, arătând cum o particulă ce se încadrează în Modelul Standard al fizicii particulelor poate fi luată drept bosonul Higgs. Modul în care descoperirea "infirmă sau sprijină credința religioasă" este un punct pierdut din start. Fanii și dușmanii religiei se bucura de ambele părți. Căutarea bosonului Higgs și descoperirea sa finală, nu îl confirma și nici nu îl infirmă pe Dumnezeu. Misiunea zero în fizica particulelor este în prezent găsirea

răspunsului la întrebarea „există sau nu bosonul Higgs?”, ultima particulă elementară încă nedescoperită, dar prezisă de teoria oficială, care va explica misterul originii masei la nivel fundamental. Căutarea bosonului Higgs este pe bună dreptate „Sfântul Graal” al fizicii particulelor elementare, domeniul științei care studiază legile fundamentale ale Universului Mic (lumea cuantică). Dacă se va dovedi că există, bosonul Higgs va confirma teoria curentă, Modelul Standard al fizicii particulelor, care de peste trei decenii explică corect toate rezultatele experimentale înregistrate la acceleratoarele de particule. Dar dacă se va descoperi că bosonul Higgs nu există deloc, teoria curentă va fi dată peste cap, iar o altă teorie va trebui creată, care să explice aceleași fapte experimentale de până acum, dar într-un mod complet diferit. Probabilitatea ca ceea ce s-a descoperit să fie o particulă elementară sau un câmp, sau ambele împreună este 1

**Continuare în
pagina 37**

Ion Iancu Vale

Se trezește din somn, se mișcă dezarticulat și nesi-gur, prin apartamentul său glacial cu iz de om singur și trist...intră în baie și se bărbierește, se taie cu lama, privește detașat sângele acela înflăcărat și-l lasă să curgă în voie pe barbă, pe gât, pe piept... își pregătește un ibric de cafea, de proastă calitate, fumează în neș-tire țigările sale ieftine și puturoase... brusc îl cuprinde un fel de panică și se întreabă: apartamentul său boem, sângele acela înflăcărat, ibricul afumat și turtit, aparatul de ras, el care fumează țigară de la țigară există cu adevărat...? Pleacă apoi în oraș, se lovește de oamenii care aleargă de colo-colo, gesticu-

Text despre o zi aproximativ reală

lează sau vorbesc singuri, ocolește puzderia de cerșetori disperați ce maculează trotuarele, traversează aiurea strada, cu riscul de a fi strivit de numeroasele mașini luxoase ce fulgeră carosabilul... mai bântuie un timp prin urbea sa obosită de vreme, se așează pe o bancă de pe bulevard, când deodată un stol gălăgios de ciori de culoarea antracitului se prăbușește pe coroana

casta-nului sub care stă; o cioară se ușurează nonșalant pe genunchiul său; se uită buimac la excrementul acela mare, cenușiu și uleios și vede cum se lăbărțează pe pantalonii săi, se extinde într-una și cuprinde strada, casele, orașul, țara... se ridică și pleacă pentru a se întâlni cu iubita lui cu care trebuie să stabilească un lucru foarte important; să nu se mai certe decât după

ce fac dragoste... și iarăși îl asaltează îndoiala: cerșetorii aceia groțesti, excrementul acela cleios (auzi, aviar) iubita lui ardentă și plină de personalitate, bolizii aceia rutieri or fi ei adevărați, reali...? și în sfârșit voi care vă holbați acum la mine când vă citesc prezentul text sau citiți chiar voi aceste rânduri (pe care, probabil le considerați stupide) voi, existați cu adevărat?

„Închipuirile” lui Tudor Meiloiu

În incinta Muzeului de Istorie din Târgoviște a avut loc, pe data de 11 septembrie, vernisajul sugestiv intitulat „Închipuiri”, realizat de către cunoscutul pictor Tudor Meiloiu. Au fost prezenți la festivitate artiști (pictori, sculptori, scriitori etc.), oameni de cultură, jurnaliști, iubitori de artă din Târgoviște și din țară, interesați de pictura acestui artist plastic bucureștean.

Despre omul și artistul Tudor Meiloiu au cuvântat doi notorii și avizați oameni de cultură: dr. Ma-

rian Nemcescu, scriitor și jurnalist, și prof. Ștefan Ion Ghilimescu, scriitor și critic literar și de artă, momentul fiind moderat de către doamna arhitect Carmen Ștefănescu, din partea Asociației Localităților și Zonelor Istorice și de Artă din România (ALZIAR).

Una peste alta, momentul a

fost unul de excepție, cei prezenți bucurându-se deplin de emoția exprimată de pictura pur imaginativă, parcă de pe o altă lume, a bonomului și inspiratului patriarh al picturii noastre moderne, Tudor Meiloiu.

Ion Iancu Vale

Monica Mureșan

Între memorialistică și notație sentimentală, extrovertire și introvertire, proza domnului Corneliu Georgescu propune cititorului teme discutabile și abordabile în măsura în care un timp își conservă energia, retrăind atitudinal și confesiv. Acest unghi al amintirii se manifestă foarte bine sub forma simplă și directă, în general liniară a jurnalului. Este un *modus vivendi* dar și un fel de a trăi într-un anume mod ales și asumat; citind două dintre volumele sale de proză,

Dealurile, toamna și Broscuța de tablă *), în care se regăsesc fragmente de jurnal ca intertext, vom fi de acord că predomină o viziune retrospectivă, iar personajul adus în prezent are nevoie de celălalt „eu”, dialogul fiindu-le necesar ambelor ipostaze ale alteralității. Întrebarea care se pune – și mi-o asum – este despre doza de orgoliu sau de mare încredere în sine și-n forțele proprii pe care profesorul-prozator o cunoaște și folosește apărând ca personaj principal, mai

Toamna domnului Georgescu

cu seamă. Dar profesorul-personaj știe și are un bun rețetar și cunoștințe în domeniu, deci priceperea de a combina realitate și imaginar, autobiografic și livresc deși nu-l atrage cine știe ce fantezia, cât mai degrabă reconstituirea ba chiar repunerea în discuție a diferitelor etape, situații etc. De ce? Să-l întrebăm pe autor, în fond este rolul pe care și l-a ales, acela al unui autor de vorbă cu alter-ego-ul său, personajul pe care-l pune în situația de a căuta propria identitate, mascându-l pe cel ce o face în mod real. La vârsta în care un capitol important din viață – profesia d-sale – își contabilizează plusurile și minusurile, rămân totuși energii încă neconsumate care pot fi de folos mult timp de acum încolo, cu atât mai mult cu cât un spirit viu, cercetător, neobosit și destul de neconformist deși este și conservator în multe privințe, alimentează un sentimental, un romantic ce și-a temperat probabil decenii în șir arderile și tumultul ori și le-a conservat, punându-le pe al doilea plan, primul – cariera și viața socio-profesională – îl vor fi solicitat să le dea tot ce avea mai bun. În „gospodăria” sa spirituală de o viață se regăsesc lucrări de

specialitate pentru care și-a jertfit latura artistică ori poate, de ce nu, boemă sau orele de distracție ori de odihnă și sigur mai tot timpul liber. Dar vine o vreme când preocupările sale literare ies cu ușurință la suprafața unor ape ce s-au limpezit, și-au calmat vuietul ori și-au restricționat/micșorat debitul, când ziua-lumină a revenit la dimensiunea unui orar relaxat și viața i-a lansat profesorului Georgescu comanda : program de voie. Desigur că așa cum nu poți opri un râu să curgă tot astfel nu-l vei opri nici pe un intelectual să fie activ.

Il faut cultiver notre jardin – spunea Cándidul (sau optimistul) lui Voltaire, sens aplicabil și în cazul de față, atât în sensul de a-și urma fiecare adevărata pasiune a vieții, cât și de a-și alocă un timp pentru a rămâne cu sine departe de preocupările cotidiene. Comparând viața spirituală cu o grădină, acel spațiu unde totul se naște, se dezvoltă, germinează și generează abundență și belșug, tot astfel, în grădina de față sunt cultivate cu grijă bunul gust, bunul simț, ideile nobile atât cu candoare cât și cu optimism... În ambele volume menționate, temele sunt bine însămânțate în terenul fertil al culturii și care nu ar da

roade în lipsa educației, priceperii și grijii; cu alte cuvinte, a aplecării cu atenție către problemele din jur, că sunt sociale, materiale, culturale, economice etc. O constantă a diferitelor etape de viață este evoluția, studiul, păstrarea și respectul valorilor. Bun observator, Corneliu Georgescu studiază mecanismele și relațiile sociale și economice, propune soluții ori doar face studii comparative între un moment și altul al diferitelor evenimente – perioadele de criză din istoria modernă de exemplu – o etapă sau alta de viață a generației sale. Pedagogul înăscut îl îndeamnă să aleagă teme desprinse din viața reală, concretă și care-i sunt apropiate și familiare cititorului și-l interesează, fiind preocupat de acestea la rândul său, dar și specifice nobilei profesii de cercetător și profesor universitar doctor în fizică specialitatea fizica particulelor elementare. Pe baza experienței de viață dar și a celei culturale și științifice, d-sa a strâns un material divers și interesant pe care

► rămâne doar a-l sistematiza și a-l așterne pe coala de hârtie spre a-l împărtași cititorului, antrenându-l într-o dezbatere. Este tot un fel de a trăi intens dar făcându-ți datoria față de tine însuși și față de societatea în slujba căreia te-ai pus, de a te dăru celuilalt, celorlalți, chiar dacă nu-i cunoaști dar îți pasă de fiecare dintre acești semenii. De a-i fi util societății mai ales când ai și ce spune și poți s-o faci bine, având puterea și capacitatea de exprimare. De aceea, de la o carte la alta, scrisul devine mai curgător, expresia mai stilizată, atitudinea mai tranșantă. O zestre genetică poartă în ea cromozomii acelui om renascentist, universalii rezistând în continuare curentului timpului. Omul nu face umbră degeaba în Univers. El aspiră la desăvârșire, știind că astfel și lumea în care trăiește va fi mai bună, mai desăvârșită. Și atunci să ne mai întrebăm de ce se spune că omul sfințește locul?

De asemenea, mai trebuie menționat, în plus față de cele de mai sus, că tema propusă în Dealurile, toamna este nu numai alienarea omului într-o societate ce nu-l apreciază la justa valoare, nemaiaivând repere și nici o scară a valorilor justă, dar și înstrăinarea propriuzisă, baterea la porți străine, diversele situații în care te pune o emigrare clandestină ce te

rupe brusc din matcă și te aruncă în situații și raporturi poate și periculoase, și degradante ori umilitoare (vezi spre exemplu reținerea abuzivă a pașaportului Catinică spre a o împiedica să evadeze din colonia de muncă, propunerile indecente și forțarea la raporturi neconsimțite). Literatura națională și universală are deja cuferele pline de acest gen de literatură a dezrădăcinării și a bejaniei în timp de criză și care a apărut exact în împrejurări similare ale unei crize economice și morale de la începutul secolului trecut. Povestea eroinei, Catinca, o femeie necăjită de prin părțile Focșaniului, rămasă văduvă, săracă și cu o fetiță de crescut, este un caz dacă nu real într-un tot, în orice caz foarte verosimil și sigur reprezentativ pentru o mare parte a populației din Europa de Est. Ca planuri narrative, aceasta se desfășoară în paralel cu povestea unor alte personaje fie de sine stătătoare, individuale, fie aparținând unor grupuri etnice ce s-au amestecat dar nu asimilat în populația din zonele Europei Occidentale, unde i-au dus pașii pribegiei. Formal, compozițional, este o poveste în poveste dintr-un jurnal. Unul din mesajele acestei cărți este punerea accentului pe ideea de șansă la o existență mai bună dar și la dezvoltare și evoluție interioară pe care îl are oricine, în sensul că bunăstarea materială nu trebuie să fie un țel dacă

nu i se asociază și dezvoltarea personală, evoluția spirituală și cultura, educația. Altfel, va exista o clasă de ignoranți și inculti înavuți prin mijloace necinstite care în nici un caz nu vor asigura dezvoltarea societății pentru că nici nu se pricep și nici nu-i interesează: ei ignoră orice altceva decât persoana lor sau grupul lor restrâns. Adevărata împlinire, pune accent autorul, nu ți-o aduc bogățiile și banii în general, dacă nu ai și conștiință și mai ales conștiința valorii și nu ai dobândit prin educație și chiar auto-educație respectul pentru valoare. Sigur, această sfătoșenie li se pare unora demodată pentru că timpurile actuale decamdată tind a distruge tocmai conștiința valorilor, demitizând și desacralizând și noțiunile de relații interumane, și scara de valori cât și tradițiile naționale. Dar este și necesară deoarece avertizează asupra inerției și involuției unei societăți formate din câțiva bogați și mulți săraci. Cockteul care a ajuns lumea de azi este un carcalet din substanțe slabe calitativ în care niciunul din produse nu mai este natural, și atunci cum să nu fie respins de societate? Pe de altă parte, subliniază autorul, este foarte important să cunoaști și să cercetezi și ce este în grădina vecinului, dar să preiei numai ce este bun și folositor de la acesta, așadar să ai capacitatea de a filtra ce e bun de ce

e dăunător. În mod demonstrativ, Catinca, eroina romanului, suferă o transformare benefică, devenind dintr-o țărăncă simplă și necăjită, fără prea multă pregătire (ea își ia bacalaureatul ulterior, la maturitate) și căreia soarta i-a dat inițial foarte puține șanse, devenind așadar o persoană puternică, pe propriile picioare, realizată și material dar și spiritual prin sânguință și muncă și care a știut să profite de o șansă unică, aceea de a folosi momentul oportun al unei schimbări. Dar și de a trage învățămintele prin compararea vechiului mod de gândire și de trai cu oportunitățile unei schimbări și a condiției sociale și materiale în noua sa existență în Grecia (ante criză). Pe o scală redusă, se subînțelege, acest personaj feminin face parte din marea familie a femeilor luptătoare, gen Victoria Lipan din Balta lui M. Sadoveanu și chiar, într-o oarecare măsură, Mara lui Ioan Slavici. Ca și în romanul sadovenian, Catinca reușește până la urmă să reconstituie ultimele zile din viața soțului ei, Gheorghită, decedat în condiții dubioase într-o închisoare grecească.

În ciuda economiei impusă de formula acest microman-jurnal, se fac referiri suficiente printr-un paralelism între viața satului românesc (și a țărânului păstrător încă al tradițiilor arhaice, care a dus și

Maura Anghel

De la ea ne-au rămas morna, un amestec de blues și fado portughez, și numele de Diva desculță. Cu vocea ei profundă, plină de accente nostalgice, Cesária Évora* a dus Insulele Capului Verde peste tot în lume, prin cântec. Glasul ei amintea de tristețea sclavilor de odinioară, cărora portughezii care au debarcat pe insulă le-au luat viețile și libertatea.

Insulele Capului Verde se află în largul coastelor Africii de Vest și au fost descoperite în

secolul al XV-lea de navigatorii portughezi, care le-au și colonizat. Sunt o destinație turistică foarte apreciată, un loc unde înțelegi creația sublimă a Universului.

Este locul perfect pentru pasionații de surf, scuba diving, dar și pentru care practică climbing, mountain bike și sunt dornici oricând de un off road drive în deșert. Dintre cele zece insule, cele mai cunoscute sunt Santo Antão (unde s-a născut Cesaria Evora), Santiago, Fogo și Brava.

Oamenii trăiesc din turism și pescuit, iar bogăția se vede doar în peisaje, nu și în traiul de zi cu zi. Când pescarii se întorc din larg, plaja de la Tarrafal (insula São Nicolau) se umple de zgo-

motul vesel al femeilor care încep să descarce prada și să o ducă în coșuri imense la piață. Pentru turiști, spectacolul este inedit. Atracțiile principale sunt munții terasați de deasupra oceanului, vulcanul și sporturile acvatice. Vedeta Insulelor este Cidade Velha în Santiago (centrul istoric vechi din orașul Ribeira Grande), inclusă în patrimoniul UNESCO în 2009. Așezarea a câștigat premiul UNESCO World Heritage ca prima așezare europeană de la tropice. Ruinele orașului datează din anii 1600, când era loc de întâlnire al piraților. Aici se află cea mai veche biserică colonială din lume, Nossa Senhora do Rosário, construită în

1495.

Unul dintre traseele cele mai îndrăgite este cel Vale do Paul, în care treci prin câmpuri de trestie de zahăr, către satele din Passagem. Mindelo este orașul cel mai pitoresc, cu clădirile pastelate și străzile înguste, pavate cu piatră de munte. În Boa Vista, cunoscută drept insula dunelor și a plajelor, sunt plaje superbe, cea mai cunoscută fiind Praia de Santa Monica.

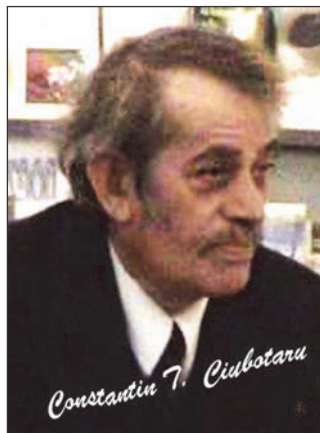
După o vacanță petrecută în Insulele Capului Verde impresia despre lume este cu totul alta. Frumusețile văzute și răsfățul localnicilor vă vor hrăni sufletul un an, până la următorul sejur în țara regretatei Cesariei Evora.

▶ și subzistă prin banii primiți de la membrii familiei ce muncesc în străinătate) și dezvoltarea ce a schimbat condițiile de trai în satul occidental. Este o aceeași poveste despre sufletul omului simplu, nu și despre diferența de mentalitate. Deși evoluează în paralel două personaje în aceste fragmente de jurnal alternând trecutul și prezentul amândurora, ale Catincăi și ale profesorului, ca două fire epice, totuși eroina pare a fi și un alter-ego al autorului, la nivelul dimensionării

evoluției personale: astfel, întoarsă în satul său natal, ea încearcă să le împărtășească din experiența și priceperea acumulată celor rămași în țară și aflați în aceleași condiții de viață precare. Până la urmă ea va reuși să declanșeze o schimbare în cei receptivi – frațele său, copiii cu dizabilități sau primarul localității -, fără a reuși totuși să-i civilizeze prin exemplul propriu pe cei bătrâni și închistați în vechea mentalitate. Dimpotrivă, ea va stârni pe alocuri mari invidii pentru condiția și situația la

care a ajuns. Inerția și teama de schimbare își pun amprenta pe o societate îmbătrânită și nevoiașă iar membrii ei nu mai au voința de a lupta pentru o schimbare și nu și dau nici o șansă chiar dacă vine cineva să le explice cum ar putea trăi mai bine. Astfel, mama Catincăi este de fapt reprezentarea aceluiași personaj colectiv simbolizând teama de schimbare, neîncrederea în viitor care a fost sedimentată de prea multă vreme și e imposibil de înlăturat – iată cum sunt sesizate diferențe foarte mari de mentali-

tate chiar între cei din aceeași generație. Ca raportare la prezent, subiectul este deja tocit de accelerarea de mai mult de doi ani încoace a evenimentelor pe plan internațional, situația din Grecia nemaifiind la fel de favorabilă nici populației acestei țări, darmită emigranților! Rămân solide cărămizile unei construcții epice a unui roman de atitudine. Dacă nu cumva și o viziune premonitorie a autorului asupra destinului nostru colectiv, situație în care eroina poartă în spate greutatea istoriei...

**Constantin T.
Ciubotaru**

Prima dată, mi s-a spus că aveam vreo cinci ani.

1. Vindeam lapte acru pe peronul gării Verești, unde fusesem evacuat de ruși. Numai că gara a fost reocupată de nemți și frontul s-a stabilit pe linia apei Suceava. Un băiat din vecini a învățat de la ruși că laptelui i se spune Malaco și acum striga, la fel ca-n zilele trecute:

- Davai malaco de la io!

A primit un glonte fascisat în cotul stîng și atunci eu cică aș fi spus că „Tare l-aș trage în țeapă pe Frițul ăla”! Peste ani, la Facultate am completat:

„Noi suntem din țara lui „Iartă, bre !” Nu știam ce motiv să invoc. Am zis: Beethoven! Și nu l-am mai tras în țeapă.

2. Rușii i-au alungat pe nemți. Eu am fost fericitul dintre cei trei frați care a primit în dar un berbecuț, care avea cornițe. L-am legat cu o sfoară și-l pășteam printre linii. S-a oprit un tren din care au coborât niște uzbeki cu căciulă și săbii. S-au apropiat de mine,

hârști, au tăiat gâtul mielului și l-au agățat de un copac ca să-l jupoaie. Am fugit cu căpățina, care, în mintea mea și în somnul primelor zile behăia și mă trezea. Știu că am plâns când tata m-a plesnit peste ochi, găsind căpățina sub perna mea. A aruncat-o la căini. Ai mei mi-au spus că mi-am dorit să-i trag în țeapă pe uzbeki. Dar cînd am fost făcut pionier i-am iertat pentru cravată și insignă și că făceau parte din familia fratelui mai mare și am recitat versuri din Maiakovski. Apoi i-am iertat pentru că l-au avut pe Esenin!

3. Am mai vrut să-i trag în țeapă toți păduchii, fie ei nemțești sau rusești sau de-ai noștri care ne-au adus tifosul. Păduchi aveam chiar prea mulți, țepe pentru ei nu găseam! Și i-am iertat pentru că am citit că e bine la colhoz pentru omul sărac.

4. Aș fi vrut să-i trag în țeapă pe țăranii din satele unde am ajuns cu trenul foametei și care nu m-au găzduit fiindcă eram slăbănog și urâțel. La șapte ani am venit de unul singur cu trenul foamei de la Roșiori la Verești. Am renunțat și mi-am luat canon să le învăț 10.000 de copii cum să se poarte. Am depășit „planul cu 50%.” Sau pentru că i-am citit

și admirat pe Darie cel desculț și Niculae Moromete, care n-a avut nici el noroc cu Bisisica.

5. Dar iar aș fi vrut să-l trag în țeapă pe un malac numit Romașcov, care l-a băgat pe tata-n spital pentru că n-a vrut să semneze cererea de colectivist. După ce tata spunea că nu poate semna, primea lovituri peste degete și coate. La spital l-am întrebat de ce n-a semnat?

- Păi tu nu știi că eu nu știu să scriu?

6. Apoi l-aș fi tras în țeapă pe un Prim secretar care nu mi-a aprobat să dau admiterea în târgul nostru, la 16 km de satul nostru, ci la Botoșani, pentru că am tată reacționar. Acolo Premierul sucevean a trimis 92 de candidați pe 4 locuri. Am renunțat la idee pentru că am intrat la liceu și bucuria de a scăpa de sărăcia de acasă era mai mare.

7. Eu am venit pe lume în ziua a șaptea, după amiază, într-o toamnă splendidă când lumea e la horă. Mi s-a spus că mama a cam dansat până să mă nască, pe muzica pentru care ea venise-n fundul grădinii s-o asculte. Aș fi tras-o pe moașă în țeapă, fiindcă n-a venit s-o ajute pe mama. Nu știu din ce cauză. N-am tras-o fiindcă era singura fe-

meie din sat care avea 19 copii cu 19 tați, toți în viață.

8. Dumnezeu a decretat că a șaptea zi - după ce a terminat de făcut lumea - omul să se odihnească. Am auzit că cei născuți în această zi „au pierdut” facilitatea. În Cabinetul CC nr.7 trona cel mai mare peste presarii din țară. Am ajuns în audență după 17 săptămâni, când colegii mei de facultate încasau al 4-lea salariu. O mână de om ascuțit ca lupta de clasă, se spunea pe atunci, avînd o gropiță în obraz, râdea frumos, deci este om bun. A citit pe verticală jalba mea. Mi-a zâmbit.

- Picași prost, postul s-a brodit să-l poftască un nepot de ștab. Facem un troc? Renunți la post și la anul te aduc eu în capitală.

- Asta nu-i troc, ci troacă, am zis fiindcă până atunci credeam în CC, mi s-a promis rezolvarea și nu știam că CC însemna și KK și asta era persoana din fața mea. Atunci mi-am dorit să pot fi Țepeș o-am zis din ușă:

- Dacă voi avea posibilitatea, să știți că vă voi rezerva o țeapă, tip Drakula!

Doamne, ce răs frumos avea!

9. Mi-aș fi dorit o țeapă pentru cel vinovat pentru că n-aveam ce le da de mâncare copiilor, posibilitatea de încălzire. De lumină electrică. Dar am renunțat fiindcă am descoperit că se poate posti de carne trei zile pe săptămână

AVANTAJ Ziceri

Dorel Schor

■ Nimeni nu te comprome mai bine decât o faci tu însuși.

■ Aceiași șoferi îi întâlnim pe șosele, la bancă și la policlinică...

■ Degeaba ai dreptate, dacă n-ai noroc.

■ Boul autohton, în magazinul de porțelanuri, nu e mai prejos decât elefantul.

■ E greu să arăți vinovatul îndreptând degetul spre tine (Mihai Batog Bujeniță).

■ Știm, dar ne facem că nu vedem...Vedem, dar ne facem că nu știm.

■ Nătarăii ne întrec..., măcar ca număr.

■ La cotitură, în viteză, dreptatea se mută la extreme.

■ Cu cât ai o funcție mai înaltă, ți-e mai greu să-ți legi șireturile singur.

■ Cum de sunt deștept fără să știu si eu! (Roni Căciularu).

■ Nu orice model poate fi dat ca exemplu.

■ Unii freacă ridichea, alții taie frunze la câini... Sunt frunzele de la ridichie!

■ Prost prin vocație.

■ Modestia face nașterea genilor mai ușoară.

■ Nu risipiți gloanțele pe ținte care cad singure (Liviu Antonesei).

■ Nu poți învinge timpul... Fa-ți-l aliat !

■ Prezentul e așa cum e, așa ca ne refugiem în trecut și în viitor.

■ Apreciază avantajul de a nu fi specialist.

■ M-am hotărât să-l votez pe al doilea clasat, încă din primul tur.

■ Se întâmplă că și moartea sună la adrese greșite (Adi Cristi).

■ Ce e hărnicia? Să mai lucrezi când progra-

mul se termină peste o oră...

■ Câinele care latră, mușcă din momeală.

■ Prejudiciile trebuie condamnate, dar păstrate deocamdată.

■ Prietenul adevărat îți iartă până și succesele.

► și toate posturile. Și că rumegușul poate să înlocuiască lemnul. Că lampa cu gaz n-a murit. Iar dorința de a i se repartiza o țeapă celor care aveau „grijă” de siguranța noastră nici

măcar mental nu mi-o formulam. Dar dacă mi s-ar fi dat un pistol cred că aș fi cerut trei cartușe.

10. Credeam că dacă Țepeș a ajuns la cifra de 20.000 de înțepați, eu... m-am rugat să fie ier-

tați. Privind acum la cei din stradă mă întreb greșesc eu sau Țepeș? 24 ianuarie, 2012. Nu s-a cîntat „Hai să dăm mână cu mână”, cei cu Țeapă ...în română!

Panait Istrati

Continuare din pagina 19

umană care tratează viața umană ca material bun pentru război social”. Insistent, neistovit și vivace, tonul verbal conservat în paginile sale confesionale

se deconectează într-o resemnare omagială, conciliantă și încrezătoare a unui turist modest, a unui martor obiectiv, intim prin declarații și cu înăbu-

șite speranțe de victorie.

O impresie concludentă este generată de mobilizarea, dacă nu personală, cel puțin a succesoriilor, către suprimarea unei dictaturi, unui regim, unei politici inadecvate, incompatibile cu importanța clasei majoritare

contemporane scriitorului: în Uniunea Sovietică, un cazan cu smoală, împărțit de un tartor surclasat, intolerant, armonia se va institui ulterior insistențelor revoluționare, momentan slab reprezentate de voluntarii umaniști și solidari.

Atena Gabriela Stochiță...

Continuare din pagina 11

într-o lume mai dreaptă și mai bună, prin penultimul act al cărții, denumit " Lumina eternă": " Viața pe pământ era frumoasă și liniștită. Pământului învățaseră să iubească și să prețuiască natura, soarele, stelele,

luna... Reînvățaseră să se iubească între ei și să fie demni".

BENDISA LUMINA este un roman deosebit. El spune cititorului simplu, despre vieți ce îl caută, din " Chemarea străbunilor", vorbește de

la sine atunci când îl citești și fiecare rând scris în carte, aduce la iveală, trădează de fapt, lumina autoarei, care și-ar dori nespuse să fie copila și ființa misterioasă din locurile lumii dorite, Bendisa. Vorbim despre LUMINA ATENEI GABRIELA STOCHIȚĂ. Și ar dura încă un ciclu zalmolxian ca să povestim

despre trăirile și dorurile și regăsirile interioare pe care cartea ni le inspiră. BENDISA LUMINA este una din cele mai frumoase cărți apărute vreodată la Târgoviște. Iar autoarea merită din plin nu numai aprecierile noastre dar și piatra din peșteră deodată cu povestea poveștilor scrisă de ea.

Luca Cipolla

Eu întind mâna spre ea, ideal pentru noi săraci în duh să nu ne simțim singuri; buzele mele lacrimează sânge și din sânge îi mângâi pielea; Sara privește din oglindă și este un psalm pe care îl cântă sufletele pierdute. Viața trece ca un accent și eu observ penele mele să se rătăcească în vânt; de ce nu înțelegi când vorbesc, de ce te parezi, viața aceasta atârnă de un fir de ață.. Cât un rid te desparte din sobrietate și ușurință, o cale parcursă de ani de zile; atinge firele din părul meu și rărește bătaile inimii mele.. Dragostea platonice nu se laudă cu priviri căci îi cere mâna și nu se aprinde poetul sunetului unei Gibson, vezi, de seară Joyce va scrie bestsellerul lui și eu voi zbura impulsionat de amintiri ca o schijă care rănește existența. Nu voi mai vedea picioarele alea să străpungă tăcerea unei veri, după-amiază la care nu-i mai aparțin și varul curții nu mai îmi este pernă, ici aproape cine se conformează la poporuț? Eu mai puțin ca furnică, eu mă tem de el și sunt rahat, dezamă-

Hipnoză regresivă

în traducerea autorului

gire care într-un clop ascunde tăietura, rana, eu cu o placă ca prietenă. O călăuză și eram căpitanul .. M-am dus în amonte și m-am coborât, mirosul ploii mă îmbrăca, am strâns mâinile într-un pumn astfel întins într-un ave, părul încă gelatinos, ritualul crispat adolescentin, frații mei Ștefan, Mihai și Avram, în plămâni praful oaselor ale Sarmizegetusei... o cauză atârnată ca drapel la un bovindou, veșmântul candid al țăranilor se ivi în momentul ăla, zisei – Sara, mă țineți mâna – dar ochii se uitau deja în altă parte, la ochii smeriți unei soții, tovarășă tăcută a bățăliilor suferite, ale mele nu câștigă și tăcere.. Nu se coboară din treapta aceea nici nu pot să te măsoar dacă nu citesc printre rânduri. Ochii aceia încercau să fugă din îndoială, din imperfecțiune – o numiți și labilitate - din deșertăciune a timpului – nu vă ui-mește și pe dumnea-

voastră să priviți în cătare, să fiți în fața ei? Cărând casa mea, a dumneavoastră, va fi doar un ambalaj de lemn ce va descompune și cămășile verzi pe care le văd să defileze în Copou, a cui este mâna ce le-a țesut? Îmi țin respirația și mângâi pieptul meu acum de bărbat, simt mâinile ei într-un abandon.. Comandantul care îndrăzni acțiunea coborî la mol însoțit de către autoritate, chipul lipsit de viață, tweedul cu crucea albastră a victoriei și a iertării..Tovarășul Kim n-ar fi iertat.. Capul acoperit cu o glugă în așteptare, capul într-un sac, ochii mei inocenți l-au văzut căzând și mă răsu-cii să nu privesc corpul atârnat, costumul lui să se murdărească, îmi astupai urechile să nu aud ultimele impulsuri de viață, dar taică zise, adresându-se mamei mele, că totul trebuie să știu. Umoarea unei pendule umple scările, noapte de furtună, ploaia alintă pneurile și se târăște ca un șarpe de la cădelniță.. Noi, popor fără revoluție, traversăm viața cu bicicleta și două și mai multe sunt drumurile ce deviază și pe care nu le simțim de-ale noastre. Doamnă doctor, rochia ce învelește seara are ceva excitant, cam străveziu în mișcările ei, dar călătoresc cu gândul

și văd dimineața, căldura aia adolescentină care prinde vigoare și mă aprinde pe un covor de papusuri la sfârșit de mai. Astfel, agilă pasăre răpitoare, survolez, mă pierd în tăcere și în desprindere, eteric și puternic, fiarele domin de la înălțime și localizez șarpele, astfel încât să potolesc foamea, o notă spartă scârțâi. Nu mă căuta căci puțin am să-ți spun, nu întreba, ceata evenimentelor zace pe câmpia de mai jos, remarc chipurile asexuate, aproape îngeri cu trup, furnici lucrătoare, deșerturi și munți, Uroborus mă provoacă și mă tem de coada lui dar cine îi cunoaște gaura și unde depune ouăle?.. Un braț îmi înconjoară capul într-o mângâiere, mâna are o alună în mijloc, mână care gătuie, planez în cer și părăsesc cuibul, cuib al copilăriei timpurilor, degetele ei mă cheamă la prezent.. amețală exagerată ești, viață fiica viței și a epocilor, și sacră. Încropesc un leagăn, în leșin te arăți deja departe, “ooh he's here again, the man with the child in his eyes” și sfârșit de transmisiune.

Pictură de Tudor Meiloiu

RONDELUL CASTELULUI RUINAT

Castelul ce-i acum ruine
Domnițele l-au admirat
Când în a faclelor lumine
Părea-n rubine îmbrăcat.

Povești cu regi și cu regine,
Se spune chiar de-un împărat...
Castelul ce-i acum ruine,
Domnițele l-au admirat.

Dar colții vremilor haine
Încet-încet, l-au măcinat
Chiar pietrele i s-au furat
Și-acum seamănă cu mine

Castelul care-i în ruine...

TOAMNĂ CU CRIZANTEME

E toată toamna-n crizanteme
Privind gingaș spre-albastru cer;
Și-o clipă n-avem a ne teme,
De nopțile ce-or fi cu ger.
Clădim iluzii pentr-o vreme
Și care-apoi ca fumul pier...
E toată toamna-n crizanteme,
Privind gingaș spre-albastrul cer.

Nevoi ce te-ncolțesc, supreme,
Alungă gândul spre-un prier,
În care frigul nu mai geme
Iar eu să cred, să mai zbier,

Că toată toamna-i criza-n teme...

RONDELUL ȚĂRANULUI BĂTRÂN

Muncește în grădină tata,
Nepoții îl privesc de zor,
Iar eu, șomer, ca și cumnata
Fumăm alene în pridvor.

Prin lupte l-a purtat armata
Și-o rană are la picior,
Muncește în grădină tata
Nepoții îl privesc de zor.

Dar știrile ne-au dat azi, gata,
Că banii n-ajung la popor

Poeme de Mihai Batog Bujeniță

Că mult prea mare este gloata
Și toți cer milă. Asta vor!

Iar în grădină sapă tata...
RONDEL MILITANT

Cât de mult împădurită
Vreau să fie țara mea?
Pot răspunde-ntr-o clipită:
Cum e și o bidinea!

Ca popcornul de pe plită
Crească tufe cum or vrea
Tare mult împădurită
Vreau să fie țara mea!

Dar privind spre o smintită
La solar când se prăjea,
O duduie răstignită,
Trist gândeam că țara mea

Nu-i așa de-mpădurită.

RONDELUL CĂUTĂRILOR ZADARNICE

Nu căuta că-i în zadar
Acolo nu mai e nimic.
Căci am luat din buzunar
Și cel din urmă firfiric.

Mi-e dor de-o cupă de Cotnar,
De o friptură, de un mic
Dar nu mai caut, e-n zadar,
Acolo nu mai e nimic.

Amor zici tu că-mi dai în dar
Și-un sân ai scos de sub ilic,
Mă răscolești ca pe-un sertar
Dar nici acolo nu-i nimic...

Iubito, cauți în zadar...

RONDEL DE IUBIRE

În mine patimi răscolești
Cu trupul tău semidivin
Născut din luturi diavolești
Purificat de cer senin

Și rece și fierbinte ești
Și-mi dai iubire, dulce chin
În mine patimi răscolești
Cu trupul tău semidivin

Sublime-arome răspândești
Și-n ochi luciri de opalin
Făcut doar pentru vise ești
Sus la COTNARI iubite vin,

Ce-n mine patimi răscolești...

RONDELUL CALULUI CĂZUT

Azi ai căzut bătrâne cal
În tine mulți au dat cu biciul:
Geambași, tâlhari și un hamal
Mai toți, ți-au adâncit supliciu

Tu i-ai iubit pe toți, egal,
Părea că acesta-ți este viciul
Dar ai căzut bătrâne cal
Și-n tine mulți au dat cu biciul.

Destinul tău scris în astral
Nu te-a scutit de prejudiciul
Durerii tale și, banal,
Ți se ignoră sacrificiul

Chiar de-ai căzut bătrâne cal.

**Corina
Diamanta Lupu**

La Muzeul Luvru din Paris, o tânără femeie frumoasă privește calm vizitatorii ce se perindă prin fața ei, zâmbind enigmatic din rama unui tablou cu dimensiunea de 77X55 cm. Portretul ei inspiră liniște, relaxare, armonie și o anumită grandoare, în pofida hainelor și coafurii simple ale modelului. Femeia este Mona Lisa, cunoscută și ca La Gioconda, despre care se presupune că ar fi fost soția lui Francesco del Giocondo, un înstărit negustor de mătase din Florența.

Surâsul Mona Lisei

Leonardo Da Vinci (15 aprilie 1452, Anchiano/Vinci, Italia - 2 mai 1519, Cloux/Amboise, Franța) a început lucrul la acest tablou în 1503 sau 1504 și l-a încheiat în 1519, cu puțin timp înainte de moartea sa. În august 1911, pictura Mona Lisei este furată din Muzeul Luvru de un funcționar italian, care dorea să o returneze Italiei sale natale. În 1956, tabloul Giocondei este vandalizat de două ori și din acel moment, pânza este protejată de un geam rezistent la gloanțe. Pictura impresionează în special prin zâmbetul misterios al modelului, ce îi subliniază feminitatea și frumusețea. Descoperiri recente au adus lumină asupra "secretului" surâsului Mona Lisei, înlăturând speculațiile făcute de-a lungul timpului.

Mona Lisa, doamna cu zâmbet mistic

Cu gene și sprâncene

Inginerul francez Pascal Cotte, fondator al tehnologiei Lumiere, a inventat un aparat de fotografiat pentru imagini multispectrale de o rezoluție de 240 de megapixeli, ce folosește 13 lungimi de undă, de la ultraviolete la infraroșu, cu care a scanat pictura Mona Lisei. Imaginile rezultate înlătură secolele de restaurări repetate ale tabloului și orice alte modificări, punând în valoare modul în care artistul a dat viață chipului pictat al Giocondei, dar și felul în care aceasta le apărea lui da Vinci și contemporanilor săi.

"Fața Mona Lisei pare puțin mai lată, zâmbetul ei este diferit, ochii îi sunt diferiți", a declarat Cotte. "Zâmbetul ei este mult mai accentuat așa spune". Deoarece pe pânză nu se observau nici genele, nici sprâncenele modelului, Cotte s-a ocupat și de acest aspect. "Un zoom pe ochiul stâng al Giocondei a revelat o unică tușă de culoare foarte subțire, în zona sprâncenei", a afirmat acesta. "Eu sunt inginer și om de știință, așa că pentru mine totul trebuie să fie logic. Nu era logic ca Mona Lisa să nu aibă sprâncene sau gene", a continuat el.

O premieră

O altă enigmă a fost

poziția brațului drept al Giocondei: aceasta își ține mâna dreaptă pe pântec. "Este pentru prima dată", a spus Cotte, "când un pictor redă brațul și mâna modelului într-o asemenea poziție". Chiar dacă nu au înțeles niciodată raționamentul lui da Vinci, alți artiști nu au ezitat să îl copieze și în această privință.

Cotte a descoperit că pigmentul folosit la încheietura mâinii drepte a Giocondei se potrivește perfect cu cel al veșmântului acesteia. Lucrurile încep să aibă sens: "Dacă privești în profunzime în infraroșu, îți dai seama că Mona Lisa își ține cu antebrațul și cu încheietura mâinii un capăt al hainei", afirmă Cotte.

"Vincolare" de la Da Vinci

Imaginile în infraroșu au scos la iveală schițele pregătitoare realizate de da Vinci, peste care artistul a așezat încă trei straturi de lac și vopsea. Se pare că până și un pictor ca Leonardo a avut unele ezitări. "Dacă te uiți la mâna stângă a Giocondei, nu se poate să nu remarci modificarea poziției degetelor arătător și mijlociu ale modelului. Este clar că da Vinci s-a răzgândit, prima poziție a degetelor era diferită de cea pe care o vedem acum în tablou", a declarat Cotte.

Alte dezvăluiri includ

broderia ce împodobește decolteul rochiei Mona Lisei (care poate fi considerată chiar semnătura pictorului, având în vedere că în italiană "a împleti" este "vincolare", verb ce face referire la numele de da Vinci) și transparența vâului ce acoperă capul modelului (indicând faptul că Leonardo a pictat mai întâi peisajul imaginar din fundal și apoi, utilizând tehnici de transparență, a reprezentat pe pânză vâul). De asemenea, cotul Mona Lisei a fost restaurat în urma distrugerii provocate de o piatră ce a lovit tabloul în 1956. În plus, contrar speculațiilor, s-a stabilit că portretul Giocondei a fost realizat în ulei pe lemn de plop.

Cotte afirmă că dacă stai culcat pe spate și privești în sus la imaginea mărită în infraroșu a Mona Lisei, frumusețea și aerul ei mistic sunt evidente. "Dacă te afli în fața acestei imagini imense a Giocondei, înțelegi imediat de ce este atât de faimoasă", a spus Cotte. "Este ceva ce trebuie să vezi cu proprii ochi."

Zâmbetul Mona Lisei, o iluzie

Timp de sute de

Insulte dure între scriitori celebri

Este de la sine înțeles că scriitorii sunt capabili să vină cu cele mai savuroase insulte, având în vedere natura ocupației lor dar și pasiunea acestora pentru întorsăturile de frază. Și, de asemenea, insultele lansate de scriitori la adresa altor scriitori par perfect îndreptățite mai ales când sunt judecate din perspectiva aceluia sentiment subiectiv pe care îl are orice persoană atunci când vede pe cineva primind aprecieri pentru un lucru superficial sau lipsit de valoare.

Așadar, unele dintre cele mai dure insulte ale scriitorilor față de colegii lor de breaslă:

Gustave Flaubert despre George Sand: O vacă plină de cerneală.

Friedrich Nietzsche despre Dante Alighieri: O hienă care a scris poezie stând pe morminte

William Faulkner despre Mark Twain: Un imitator care ar fi fost considerat scriitor de mână a patra în Europa.

Vladimir Nabokov despre Feodor Dostoievski: Lipsa de bun-gust a lui Dostoievski, personajele sale monotone care suferă de complexe pre-freudiene, modul în care se tăvălește prin aventurile tragice ale demnității umane, toate acestea sunt

greu de admirat.

H.G. Wells despre George Bernard Shaw: Un copil idiot ținând într-un spital.

Joseph Conrad despre D.H. Lawrence: Jeg. Doar obscenități.

D.H. Lawrence despre James Joyce: Doamne, ce ghiveci înăcrit este scriitura lui James Joyce! Nimic în afară de homosexuali bătrâni, cotoare de varză și citate din Biblie care fierb în suc de secretat de mintea sa de jurnalist pervers.

Dylan Thomas despre Rudyard Kipling: Domnul Kipling reprezintă tot ce mi-aș dori să fie altfel în lumea asta cangrenată.

Ralph Waldo Emerson despre Jane Austen: Romanele doamnei Austen mi se par vulgare, sterile, fără inovații artistice, închise în convențiile mizerabile ale societății, fără urmă de geniu sau de cunoaștere a lumii. Niciodată viața n-a fost mai plictisitoare. Singura problemă din mintea autoarei este căsătoria.

Vladimir Nabokov despre Joseph Conrad: Nu suport stilul lui Conrad de magazin de suveniruri, de corăbii în miniatură băgate în sticle, de coliere din scoici și clișee romantice.

D.H. Lawrence despre Herman Melville: Nimeni n-ar putea fi mai clown, mai greoi, sau mai de prost gust decât Herman Melville chiar și într-o carte de valoare cum e Moby Dick.

William Faulkner despre Ernest Hemingway: N-a folosit niciodată vreun cuvânt care să determine un cititor să folosească dicționarul.

Ernest Hemingway despre William Faulkner: Săracul Faulkner. El chiar crede că marile emoții provin din cuvinte sofisticate?

Henry James despre Edgar Allan Poe: Orice urmă de entuziasm față de scriitura lui Poe este semnul unui stadiu primitiv de gândire.

Evelyn Waugh despre Marcel Proust: Îl citesc pe Proust pentru prima dată în viața mea. O scriitură foarte slabă. Cred că avea deficiențe mentale.

Oscar Wilde despre Alexander Pope: Există două moduri prin care să nu-ți placă poezia. Unul e să nu-ți placă, celălalt e să-l citești pe Pope.

Virginia Woolf despre James Joyce: Ulise este opera unui student greșos care își stoarce coșurile.

Mark Twain despre Jane Austen: Nu am nici un drept să judec cărțile nimănui și nu o fac, cu excepția cărților pe care le urăsc. De multe ori vreau doar să o critic pe Jane Austen, dar cărțile ei mă enervează atât de tare încât nu-mi pot stăpâni furia. De fiecare dată când citesc Mândrie și Prejudecată îmi vine s-o dezgrop și să-i lovesc craniul cu propria ei tibie.

Propus de E.A.

► ani, criticii de artă au meditat asupra misteriosului zâmbet pictat de Da Vinci. Recent, Margaret Livingstone, neurobiolog la Harvard, a venit cu o altă explicație fascinantă: Da Vinci a zugrăvit chipul Mona Lisei în culori care joacă feste privirii noastre.

Livingstone a examinat mult timp modul în care celule din sistemul nostru vizual procesează diferitele tipuri de informație, cum ar fi forma,

culoarea, adâncimea și mișcarea. Analizând tabloul lui Da Vinci, aceasta a constatat că artistul a pictat zâmbetul Mona Lisei aproape în întregime în frecvențe spațiale joase, care sunt cel mai bine receptate de vederea periferică. Rezultatul, după cum observă ea, este o iluzie:

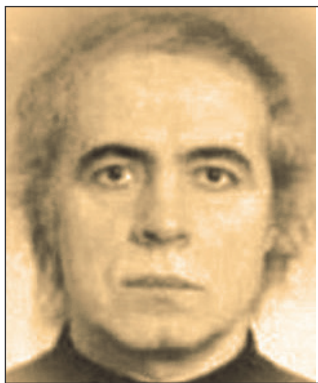
“Atunci când te uiți la ochii Mona Lisei sau la fundal, îi vei vedea zâmbetul. Dar dacă îi privești direct gura, zâmbetul ei pare să fi dispărut. Faptul

că zâmbetul acesteia variază atât de mult în funcție de unghiul din care privești face prin urmare, ca expresia Giocondei să fie dinamică, în timp ce faptul că zâmbetul ei dispare atunci când te uiți direct la ea, creează aparența unei expresii evazive.”

“Niciodată nu i se părea că l-a terminat”

Pictorul și istoricul de artă Lomazzo scria că

“Leonardo nu a terminat portretul Mona Lisei pentru că nu știa niciodată dacă nu mai avea ceva de spus... mereu se întorcea să lucreze la el, niciodată nu i se părea că l-a terminat”. Imaginație, iluzie sau realitate, zâmbetul Giocondei atrage în continuare milioane de vizitatori la Luvru. Portretul ei este o mărturie vie a geniului florentinului Leonardo da Vinci.

Dan Verona

Cartea lui Traianus surprinde printr-un dar aproape uitat de gramaticile poeziei moderne: darul cântării, bucuria rostirii cuvântului până la desmărginirea lui într-un melos pur. Poemul este nerăbdător să se nască în solitudinea lui sonoră, să se instaureze în spațiu, să-l domine, fericit ca un luptător cu toate armele pregătite pentru a rezista. Scrierea poemului este aproape un act secund. Ți-l închipui mai greu pe autor stând la pândă în fața paginii albe să vâneze poemul prin hățiturile imaculate. Uneori ai impresia că își copie propriile poeme asemenea vechilor scribi în scriptorium, coborând sonoritatea în cămașa de forță a literei. Poemul își acceptă, în cele din urmă, condiția de logos întrupat, de constrângere dar și de luminare lăuntrică.

Actul scrierii accentuează, într-un mod paradoxal, imaginea de bard inspirat dar nu improvizând în fața unei mulțimi imaginare ci înaintea nimănui (dacă se poate spune așa); improvizează de dragul cântării – intuitiv, tumultuos, uneori delicat, alteori

Un Poet de frontieră

aspru, fără să întârzie prea mult în salinele poemului.

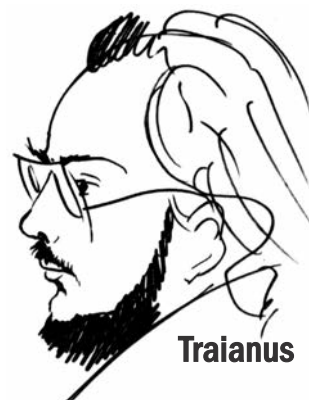
Privind mai atent, autorul are totuși o țintă: să încante rațiunile dumnezeiești din inima sa. De aceea pentru el nașterea poemului trebuie întâmpinată în duh de sărbătoare; pe de o parte beție înflăcărată, în adierea vinului mistic de care se lăsau îmbătați cu atâta pasiune poeții mistici persani din confreriile sufiste (cu un plus pentru cei din confreria dervișilor rotitori ai lui Djalal al-Din Rumi care îmbinau cuvânt, muzică și dans); pe de alta, beție sobră întemeiată pe darul lacrimilor (așa cum reiese din respirația de înaltă poezie a unor pagini de proză isihastă – și primul gând ne duce la Scara avvei Ioan din Muntele Sinai).

Ajunși aici ne putem îngădui să vorbim despre energia poemului și despre orientarea lui. Fluxul este atât de puternic încât ai impresia că, dacă nu este rostit îndată, cuvântul ar putea să facă explozie. Varietatea formelor dovedește imposibilitatea vreunui canon să capteze și să disciplineze acest flux de energie poetică. Forma se adaptează din mers temperaturii sentimentelor: este singurul act de împotrivire înțelegătoare. Fericire, nefericire, clipe de

nuntă și întunecări de moment, căderi și înălțări, extaz, exaltări, tunet și pulbere – totul se transformă în ritm: de colind, de bocet, de elegie, de odă, de rugăciune, de epitalam. Imaginea este sonoră, ochiul e un instrument al auzului. Este vorba de fapt de un singur, mare poem, de nezăgăduit, cu teme care dispar și revin, cu un final care poate însemna un alt început, intersectat de unele titluri – așa, de dragul cititorului, par délicatesse.

Amintind de versul lui Rimbaud, invocăm aici și strigătul său, pentru a înțelege mai bine orientarea poeziei lui Traianus: la vraie vie est absente. Poemul său primește mesaje și din invizibil și din vizibil. Este poem de frontieră. O parte primește lumina din sferele îngerești pe care cealaltă parte o cheltuiește în umbra lumii acesteia care ne ia cu asalt și ne distruge interioritatea.

Aici, la frontiera dintre vizibil și invizibil, are loc prima întâlnire dintre poet și mistic; și unul și celălalt încearcă să depășească limitele, după cum spune Jean Mambriano într-un cuvânt despre poezia mistică. Primejdia pentru poet este să se lase prins în capcana limbajului, să ia imaginile drept țintă finală, în vreme ce misticul

Traianus

le arde în urma lui. În cazul de față, misticul îl „ajută” pe poet să descopere lucrurile așa cum sunt cu adevărat (Albert Béguin), să afle, cu alte cuvinte, unde este viața adevărată, cea ascunsă de aparențe: cea absentă, după Rimbaud.

Ceea ce salvează poezia lui Traianus să nu fie copleșită de propria ei energie, ceea ce îi dă coerență și-i disciplinează elementele centrifuge, dezvăluindu-l pe poet în adevărul său, este mișcarea lui de rotație (neîncetată) în jurul Logosului divin – Logosul divin ca poet al Universului, Creatorul marelui Poem în șase zile, Facerea; Dumnezeu, Cel care nu poate vorbi în proză.

Logosul divin este adevăratul Centru al poeziei sale, acolo unde mintea coboară în inimă. De aici, condiția poemului de logos întrupat, acceptând în cele din urmă constrângerea pentru a permite poetului căutarea necondiționată a Esențialului.

Din această perspectivă, amintim un cuvânt al Fericitului Augustin care i se potrivește foarte bine și lui Traianus: Iubește, și fă ce vrei!

Limba românească de Emil Perșă

Scriu pe Hârtia Brazilor povestiri, balade și Scrisori,
În orizontul lumii de mâine strălucește limba românească,
Să-i ilumineze pe EROI sculptați, în Muntele alb între flori,
Să fie TORTA aprinsă de VOIVOZI pe Glia Strămoșescă,
Să o privească URMAȘII când vin să viziteze Palate Muzee,
Să asculte CLOPOTUL INVIERII în aerul divin redescoperit de
Ei într-o Epopee.

Vin la FÂNTÂNA MIORIȚA săpată în lutul roman
Să beau apa vieții noastre,
Să mă întâlnesc cu MAMA să-i vorbesc despre STĂMOȘII NOȘTRI
Plecați din SAT să secere un LAN DE GRÂU,
Să-i dau în dar o ICOANĂ sfântă pe care-i pictat cu
Sânge și aur ISUS CRISTOS între un Cedru și două flori albastre,
Să privesc o primăvară nouă pe DRUMUL CU PLOPI sub
Soarele DACIEI ROMANE răsărit în Munții Carpați
Să-și coboare razele pe valurile unui RÂU,
Să-mi fie dor de viața lumii în trecut și de
CURTEA VECHIE unde am fost COPIL lângă VERII mei,
Să culeg struguri albi și negri din VIA sădită
De TATA înzarea fermecată unde au înflorit din nou bătrânii TEI.

Citesc O CARTE DE AUR tipărită în limba românească în
Tipografia Culturii Române AZI
Să visez ZORILE coborâte din UNIVERS
Să plutească pe o Frunză de Laur
Să lumineze O GRĂDINĂ CU TRANDAFIRI roșii
Înfloriți pe CÂMPIA LUI FĂT-FRUMOS,
Să fiu CĂLĂTORUL ce coboară din CARUL CU FÂN
Tras de patru Boi să respire aerul Sfinților Apostoli:
"PETRU și PAVEL" lângă Izvorul ce curge între trei BARZI,
Să descopăr COMOARA DACILOR pe Șantierul Arheologic
Săpat în ORAȘUL LATIN construit de ÎMPĂRĂTUL TRAIAN
În cupola cu raze nemuritoare ce plutesc între
TISA, NISTRU și Regiunea DUNĂREA DE JOS,

-2-

Să mă așez pe piatra vulcanică
Să scriu un poem pentru MAMA sub
Un ARȚAR înverzit între un Cactus și un Liliac,
Să-l citesc în BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE la
Masa Sărbătorii pe care se află sculptat în gips
Marele Poet Mihai Eminescu sub
Fereastra deschisă în zarea luminată de un LAC.

Urc pe TERASA MAGILOR când rasare Soarele lunilor de
Primăvară să asculte un tril CIOCĂRLII ce
Zboară pe coidorul luminat de vânt,
Să visez CASA DE LUT unde m-am născut în
Orizontul fermecat dispărut în TUNELUL TIMPULUI
Să iubesc viața lumii de ieri, de azi și de mâine în
Aerul mioritic unde a înflorit o floare,
Să desenez un castel Medieval și O CETATE VECHIE pe
Cartonul Roșu al Soldaților ce-au luptat pe FRONTUL DE EST
Sub cerul întunecat de gloanțe și fum în
Orizontul iubirii pentru ȚARĂ și PĂMÂNT,
Să trăiesc SECUNDELE LUMINII apărute în
Camera Albastră unde se află MAMA
Așezată în Fotoliul MOV
Să-mi vorbească despre al ei TREI SURORI în
Aerul ce-l respirăm într-o mare Sărbătoare,
Să privesc cinci spice de grâu, trei crini albi,
Și o creangă de Brazi în vaza de cristal
Să-mi lumineze viața în zile și nopți albastre,
Să mă așez la MASA CĂRȚILOR
Să scriu O CRONICĂ DE FAMILIE.
Sub Soarele Împăraților Bizantini
Dispăruți pictați pe sticlă albastră voivodală
Să-i privească PELERINII în Muzeul de
Istorie Militară de sub
Cenușa de aur topită pe O mare de ASTRE.

-3-

Călătoresc în Trăsura Roșie trasă de doi Cai albi
Pe care-i pictat un Vultur Verde
Să cobor în Valea Regilor să privesc două Monumente albe,
Să mă așez în iarba magnetică sub un Stejar Secular
Să privesc cum zboară O PASĂRE MĂIASTRĂ în
Cerule Istoriei Religiiilor
Să coboare pe Acoperișul Castelului lui ION IANCU DE
HUNEDOARA lângă un trandafir albastru,
Să ascult un tril de privighetori sub un GORUN bătrân
Să iubesc NATURA verde, cerul, pământul și
Dorul de Părinți în aerul luminat de
Focul aprins pe Alea cu flori dalbe,
Să O Visez pe MAMA când intră în CASA NOASTRĂ
Să-mi dea în dar un liliac alb,
Portocale și o pâine în aerul luminat de
CANDELA ALBASTRĂ aprinsă pe LADA DE ZESTRE
Sub ICOANA FECIOAREI MARIA pe
Care-i pictat cu aur O CRUCE și un ASTRU,
Să-i privesc blândețea din Ochi lângă trei
BUJORI înfloriți în Vaza de Rubin sub
Candelabrul de Aramă ce ne luminează când
Ascultăm PLUGUȘORUL la ANUL NOU lângă trandafiri,
Să privim un foc de artificii ce strălucește pe
ARBORII pe care se află un COVOR de zăpadă
În Panorama cu Povestiri Istorice repovestite
De URMAȘII ROMÂNI în
Sala de Lectură unde s-au întors PRIMELE IUBIRI.

Capitolul I Un fiu ideal

După o iarnă destul de geroasă, primăvara se arăta surâzătoare și în orașul englezesc E. Alături de natură și oamenii se înveseliseră și începuseră a uita frigurosul anotimp care i-a ținut mai mult la gura sobei, aducând întunecul serii prea devreme față de cum l-ar fi așteptat. Totul era parcă gătit în straie de sărbătoare. Soarele străbătea cu putere prin fereastra odăii care dădea spre dealul plin de copaci înfloriți. Lumina presărată peste natură părea a fi mai cerească decât niciodată.

Ludovic Gladich îmbrăcat într-un costum de in și încins la brâu cu o cingătoare de culoare mov închis, intră în grabă. Dinamic și sprinten, plin de voieșie cum era, lăsa în urma lui doar zâmbete și bucurie. Avea un chip luminos. Toți îl iubeau.

Deși era doar de șaptesprezece ani, avea deja o statură demnă de un prinț. Pe toți îi încânta cu versurile și cu talentul lui înăscut la vioară. Dar părea foarte interesat și de industrie deoarece el urma să fie cel care va duce mai departe afacerea familiei. Era cel mai mare dintre cei patru frați, doi băieți și două fete.

- Ludwig, coboară, te rog! Avem musafiri, strigă mama lui, ducesa Teresa.

Recunosc tonul cald care îl alina, strigându-i numele pe limba ger-

Aurul nobleții

de Marina Angela Glodici

fragment

mană.

- Imediat, răspunse Ludovic.

Coborî energic treptele etajului și se îndreptă spre sufragerie, unde îl așteptau doi tineri și maestrul său de scrimă.

- Alteță! - făcu o plecăciune marele spadasin George McEnzie. Am venit să vă invităm la un nou antrenament. Vă fac cunoștință cu Frank Kulik și John Mark, pasionați de spadă, fiii baronilor Joseph Kulik și John Mark, tot din E. Cred că vă cunoașteți din vedere.

Ludovic îmbrăcat în pantaloni strâmți negri și jachetă cu trenă de culoare albastră se înclină ușor și le întinse mâna cu fraternitate. Sabia ce-i atârna la brâu parcă era menită să dea gesturilor o solemnitate mai aparte.

Cei doi stupefiați de amabilitatea prințului luaseră poziția de drepti.

- Vă rog, domnilor, să lăsăm oficialitățile. Apreciez mai mult sinceritatea și autenticitatea oamenilor. Mulțumesc pentru vizita dumneavoastră. Pentru astăzi agenda mea e plină și nu mă voi putea duce decât în zilele pe care le am pentru antrenament militar. Ne vedem miercuri, la ora nouă, în cadrul unității militare.

După ce una din bucătărese, Josephine le adusese câte un ceai și câteva prăjiturile, cei trei soldați părăsiră micul castel al familiei George Ludovic și Teresa Maria Gladich situat în centrul localității engleze E.

Comparativ cu ceilalți frați ai săi, Ludovic era mai atașat de mama lui. Cunoștea bine germana, engleza și franceza, era poet și compozitor, dar și cu multă înclinație spre domeniul real al economiei și al industriei extractive. De copil era îndrăgostit de arhitectură. Visase în copilărie să fie artizanul orașului natal înconjurat de munți și dealuri pline de frumusețe care îl exaltău. Problema lui era că nu se putea încadra în normele aristocratice impuse de poziția socială a familiei sale. Simțea uneori nevoia de evadare.

Tatăl său îl trata cu severitate. Avea doar culoarea ochilor moștenită de la el, un verde destul de rece și distant, dar care atunci când zâmbeau erau de un turcoaz luminos și transparent. Părul castaniu roșcat îi cădea până la nivelul urechii, iar strâncenele groase și arcuite, bine conturate, umbreau doi ochi mari migdalați, ca ai mamei lui. Zâmbetul

plin de optimism și prietenos îl făcea plăcut și iubit de toți prietenii, dar chiar și de persoanele angajate de părinți pentru a întreține gospodăria.

Îi plăcea spada. Doar era din familie de spadasi. Cei mai renumiți din regiune. Tatăl său renunțase la cariera militară și întreprinse o afacere în industrie. De aceea urmasă și cursuri de tehnologie, de preparare a minereurilor și cunoștea chiar și un mare industriaș care investea mult și continuu pentru a descoperi noi metode de exploatare minieră și de prelucrare a minereurilor.

Erau vremuri grele totuși în Anglia. Dar pretutindeni erau mari frământări sociale. Poporul era bucurat că deja de cinci ani, urcase pe tron regina Victoria, mult iubită și ovaționată de toți. Suverana era privită ca o binecuvântare pentru întreaga țară împreună cu prințul ei consort Albert.

Familia Gladich era una dintre cele mai mari simpatizante ale reginei, deoarece regina promova adevăratele valori precum fa-

► milia, patriotismul și munca perseverentă.

O trăsătură a familiei era disciplina și respectul față de aceste valori. George Ludovic Gladich, era preocupat de compania lor, având destui de mulți angajați cu care extrăgea minereurile din mina pe care o concesionase, mai întâi, apoi devenise asociat pe parcursul ultimului deceniu.

Dar cum trecuse timpul! Parcă ieri se juca în parcul castelului cu copii săi minunați, iar azi erau mari și fiecare cu drumul pe care se părea că l-au ales. În Ludovic avea toată încrederea. Era pe placul lor, doar câteodată avea unele îndoieli. Era prea dinamic, prea spontan... poate tinerețea, își spunea lordul Gladich aflat acum la o vârstă mijlocie. Peste trei ani avea să absolve școala militară. Abia aștepta! Apoi va urma cursurile unei școli superioare, care îi va da o distincție în plus.

Fostul ofițer stătea în jilțul biroului și contempla acum la viitorul fiicăru copila al său. Revedea toate clipele vieții începând cu însurătoarea lui cu Teresa, o fată dintr-o distinsă familie de origine germană care îi fusese prezentată la un dineu în cinstea fostului rege. Era în vizită la rudele ei din E. Ah! Ochii aceia căprui, fața albă ca de porțelan și părul de culoare aurie strâns în coc îi furase liniștea până când o adusesese la el de acolo din M.

din Germania. Avuseră o nuntă mare cu mari personalități din toate domeniile vieții sociale. Acum, cariera sa militară luase sfârșit. Se gândea serios la viitorul copiilor lui, dorind să le ofere mai mult decât o carieră militară. Deși nobili, aveau propriile valori, respectiv, rămaseră simpli și modești interior. Nu erau printre primii bogătași, dar se străduiau să rămână printre cei mijlocii. Ludovic nu era încântat de militarie, știa acest lucru. Dar îl va pregăti să preia afacerea familiei. Helen Maria, sora lui mai mică de șaisprezece ani încă neîmpliniți, urma acum școala de arte și urma să se căsătorească cu unul dintre fiii lordului John Wesley, încă ofițer activ în armată. Evident că fiii lui erau militari. Așadar, destinul era deja asigurat. Urma cel de-al doilea fiu și al treilea născut Arthur John, care avea doar doisprezece ani. El era acum în gimnaziu. Mezina Anna Antoanetta avea zece anișori și era cea mai îndrăgită, bineînțeles, după Ludovic. Mai era încă timp de gândire cu privire la cei doi mai mici.

Auzi o bătaie în ușa biroului și răspunse prompt.

- Domnule Gladich sunteți căutat de fiul dumneavoastră, Alțeta sa Ludovic.

- Poștește-l, imediat, te rog!

Cu fața zâmbitoare salutând cu multă prietenie tânărul ajunsese în

biroul tatălui său unde era așteptat.

- Fiule, trebuie să îți arăt tot ce trebuie de pe acum, pentru că timpul se scurge foarte repede, iar lucrurile și legislația sunt mereu în schimbare. Eu mă apropiu de cincizeci de ani, iar tu de douăzeci. Vreau să las totul pe mâini bune. Deși o viață întreagă te pregătești întotdeauna îți scapă câte ceva.

- Tată, ești încă tânăr, iar eu nu mi-am absolvit armata. Cine știe ce va mai fi până când va trebui să preiau eu conducerea. Nu fii îngrijorat, că totul se va aranja. Știi doar că te sprijin din tot sufletul.

- Asta e adevărat. Haide, să-ți arăt șteampurile și metodele de preparare a minereurilor.

Cei doi coborâră în curte și fuseseră conduși la uzină. Pentru prima dată Ludovic se gândea să facă un plan frumos și să reconstruiască clădirile vechi ale sediului și de ce nu, să încerce o nouă metodă pe care să o practice. Ceva mai judicios. Pe de o parte, sufletul său începuse să fie încercat de îndoieli privind rămânerea lui acolo... Ciudat! De prima dată în viața lui ceva îi dădea un sentiment de înstrăinare. Dar din fericire acesta nu ținuse decât o clipă.

Tatăl său era foarte mulțumit de felul cum fiul său era primit, respectat și apreciat din punct de vedere profesional. De zece ani de când venea cu tatăl lui

aici își câștigase simpatizanți chiar și din rândurile muncitorilor. Avea un mod stilat și sensibil de abordare a tuturor oamenilor indiferent de poziția socială. Acum era soldat și învăța să practice cu adevărat disciplina pe care o văzuse întâi la tatăl lui. Era destul de greu să reprezinti fiul ideal al familiei. Uneori se gândea că totuși, nu avuse destul timp să se distreze... mereu datoria... de când era copil. Doar nu urma să stea în fruntea unui imperiu... zâmbea întotdeauna când gândea așa.

Zilele treceau vertiginos. Ca un vis se pierdura cei trei ani de militarie și era acum absolvent de academie. Părinții îi făcuseră un tablou în uniforma aceea roșie cu galoane galbene și cu sabia la brâu. Mama lui îl atârna în casa scării, mai jos decât a tatălui său. Cum intrai în micul castel urcai primele zece trepte de piatră învelite cu un covor gros roșu apoi era un loc de odihnă unde puteai contempla zâmbetul prietenos, agreabil și plin de bună-tate de pe chipul tânărului absolvent al școlii militare imortalizat pentru totdeauna în tabloul expus.

Parcul din fața castelului era plin de tineri. Ludovic cu Frank Kulik și John Mark porniră călare printre copaci. La un moment dat se opriră și descălecară.

Abstract

Adriana Georgiana Epure

Totu' ncepe cu un gând abstract scris pe-o foaie.. Cuvinte, idei, i se conturează ușor în minte. „Dorul” de ea îl face să simtă viața mai intens ca niciodată. Se-așează la masă și-ncepe să scrie...”Cuvinte ce vindecă” sufletul pustiit de amintirea ei. Știe că acolo unde e ea, e paradisul lui și știe că ar fi dispus să alerge „În jurul lumii” doar de dragul ei, doar pentru a-i întâlni din nou privirea ..doar pentru ea, „Pentru că merită”. Se gândește că-n „Doi” viața e mult mai frumoasă, că atunci când e cu ea timpul se oprește-n loc și totul capătă un sens. „Cine e de

vină” pentru tot ce se întâmplă în sufletul lui? Nimeni nu știe ..nici măcar el, e confuz, căci „Ultima oară” când a văzut-o un fior rece i-a învăluit inima. Un amalgam de sentimente contrastante îi domină interiorul. N-o mai simțise astfel niciodată.. Parcă-i era străină, parcă sufletul lui nu vroia s-o recunoască. Știa că iubirea și suferința sunt sentimente ce operează „Pe cord deschis”, iar „Farmacia de la colț” n-o să-i poată oferi niciodată antidotul și cu toate acestea nu se dăduse niciodată în lături de la a i se oferi cu totul. De atunci, ea a dispărut, la fel cum o umbră se pierde în negura nopții ..fără să-i spună niciun cuvânt. De ce? Nu-și poate explica. Pentru că „Vorbele rănesc adânc” sau pentru că pur și simplu erau de prisos? Și-a

rămas așa, pierdut, confundat în „Muzică”, singura care îi rămăsese fidelă în ciuda timpului care se scurgea secundă cu secundă. A rămas nedumerit, așa cum „Noi toți” rămânem când ne este sortit. Dar, „Trece timpul” și el „Așteaptă ce-o să vină”. „Mii de gânduri” îi trec prin minte ..nici unul nu se leagă de celălalt, dar toate se leagă de ființa lui. Asta e povestea lui, diferită față de a noastră, dar în fond aceeași.

„Poate tu” ești altfel. Poate vezi în povestea lui o poveste banală sau poate vezi un „Suflet de campion”. Viața-n sine e un joc de „Șah” în care o singură schimbare îți poate devia cursul vieții. Tu ce alegi? „Dragoste sau frică”? Joci totul pe-o carte sau alegi să te-pierzi în spatele unei măști

care-ți ascunde instabilitatea psihică și emoțională? Pentru că vine vremea când toți devenim instabili, „Scăpați de sub control”, evadați din închisoarea rațiunii și prinși în mrejele sentimentelor.

Alege să fii „Tu schimbarea”, sa nu verși „Nici o lacrimă”! Alege să înveți din experiențele celor care te înconjoară, dar să-ți scrii singur povestea vieții! Alege un „Refuz la dramă”.

Iar „În luptă cu condiția” ..”SUCCES”!

Ce înseamnă să ai idei simple

„Știi ce face diferența între oamenii de succes și ceilalți? Primii se concentrează pe aflarea soluțiilor. Cei din urma se concentrează pe rezolvarea problemelor. La prima vedere, pare același lucru. Cu toate acestea, diferența e imensă.”

Exemple :

1. Când NASA a început să trimită oameni în spațiu, au descoperit că în spațiu stilourile nu funcționează la gravitate zero. Din cauza lipsei gravitației, cerneala pur și simplu nu curgea prin peniță. Ca să rezolve această problemă, au cheltuit 12 milioane de dolari în 10 ani de zile. La sfârșit, au reușit să inventeze un stilou care funcționa la gravitate zero;

puteai să scrii pe tavan, în apă, practic pe orice substanță și în orice mediu, chiar și la temperaturi sub 300 de grade Celsius.

Ce au făcut rușii? Au folosit un creion.

2. Unul din cazurile celebre în Japonia a fost cazul cutiei de săpun goale.

Una din marile companii de cosmetice din Japonia a primit o plângere de la un client că a cumpărat un săpun, dar cutia era goală. Imediat, managementul companiei a izolat problema la nivelul liniei de asamblare care transporta toate săpunurile să fie împachetate. Problema era că, dintr-un motiv necunoscut, una din cutii trecuse de linia de asamblare goală. Cum să rezolve această problemă?

Managementul a însărcinat o echipă de ingineri cu rezolvarea problemei.

Aceștia au inventat o mașinărie

care scana cu raze X fiecare cutie care trecea prin linia de asamblare. Trebuia să lucreze doi oameni la aceasta mașinărie și, ca rezultat, se obțineau imagini de înaltă calitate a interiorului cutiei. Au cheltuit o mulțime de bani pe utilajul acesta.

În același timp, o companie concurentă, mai mică, s-a confruntat cu aceeași problema. Un funcționar de la registratură a venit rapid cu o idee care a fost și pusă în practică. În loc să inventeze o mașinărie complicată, care să scaneze cu raze X, au cumpărat un ventilator puternic și l-au montat paralel cu linia de asamblare. De fiecare dată când o cutie goală trecea prin dreptul lui, curentul de aer o arunca pur și simplu de acolo.

Morala: „Caută întotdeauna soluțiile cele mai simple!”

Propus de D.B.

Pelerinaj în Țara Sfântă. Ierihon (5)

**Gheorghe Valerică
Cimpoca**

A doua zi de paști a anului 2012, luni 16 aprilie, am traversat pustiul Iudeii de la Betleem la Ierihon, coborând la 258 m sub nivelul mării. Ierihon se află în partea de NV a Marii Moarte și aproape de vărsarea Iordanului în aceasta. Numele antic al orașului a fost Ierikho, care în ebraică înseamnă lună. E posibil ca numele cetății să provină de la un sanctuar în care era venerată această divinitate. Ierihonul este cetatea cea mai veche din lume. Orașul apare ca o oază în mijlocul pustiului Iudeii, iar vegetația luxuriantă a grădinilor sale datorată climei subtropicale și unui izvor puternic de apă contrastează cu pustiul ars de soare și dezo-lant care înconjoară oaza. Numele biblic Cetatea Palmierilor este pe deplin justificat. Clima caldă chiar și în timpul iernii și izvorul Ein es-Sultan sau Fântâna lui Elizeu cu izvor continuu și debit foarte mare (4.000 de litri pe minut) i-au atras pe nomazi în acest loc deja din timpurile preistorice. Astfel, după mai multe mii de ani, vânătorii nevoiți să se deplaseze continuu în căutare de hrană au devenit sedentari, devenind crescători de vite și agricultori. În jurul anului 8000 î.C. au fortificat așezarea spre a se apăra împotriva triburilor no-

„Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”.

Iisus pe Muntele Ispitirilor

made care le invadau proprietatea. O parte din turnul de apărare construit o dată cu zidurile e încă vizibil la Tel es-Sultan, în apropiere de izvor, unde a fost Ierihonul antic. În jurul anului 7000 î.C. cetatea a fost abandonată pe neașteptate, probabil din cauza unui cutremur de pământ sau a unei epidemii.

În jurul anului 4000 î.C. e din nou populat. Nenumărate populații și civilizații s-au perindat și de nenumărate ori Ierihonul a fost distrus și reconstruit până când israeliții conduși de Iosua au reușit să pună stăpânire pe el în jurul anului 1200 î.C.

În afara Bibliei, cetatea nu este menționată în nici un alt document.

Ierihonul e prima cetate pe care israeliții o întâlnesc în cale și pe care o cuceresc după ce intră în țara făgăduită (cf. Ios 6). În apropierea cetății, ei celebrează primul Paște; din acest moment mâna cu care Dumnezeu îi hrănise în

pustiu încetează să mai cadă (cf. Ios 5,10). Lângă Ierihon, darul profetic al lui Ilie a trecut asupra lui Elizeu. După răpirea la cer a lui Ilie, Elizeu a trecut prin Ierihon. „Oamenii din cetate au zis lui Elizeu: «Iată, așezarea cetății este bună, după cum vede domnul meu; dar apele sunt rele și țara este stearpă». El a zis: «Aduceți-mi un blid nou și puneți sare în el». Și i-au adus. Apoi s-a dus la izvorul apelor și a aruncat sare în el zicând: «Așa vorbește Domnul: Vindec apele acestea; nu va mai veni din ele nici moarte, nici stărpi-ciune»" (2Rg 2,19-21).

De atunci izvorul poartă numele de Fântâna lui Elizeu. Frumusețea și rodnicia Ierihonului erau cunoscute în tot Imperiul Roman. Toată vegetația mediteraneană: plop, pini, sicomori, eucalipti, cireși, piersici, amandieri, smochini, curmali, lămâi și portocali, tot felul de legume se găseau la Ierihon. Dar mai ales se cultiva la Ierihon ar-

borele de balsam – myrobolanum – din care se extrăgea renumitul parfum de Ierihon. Orașul Ierihon este legat de numele regelui Irod, care proclamat rege de Senatul Roman, s-a întors în Palestina ca să-și ia regatul în primire. Ierihonul a fost una din primele etape; aici a avut o luptă grea cu adversarul său Antigon din care s-a ales cu o rană. Dar cum cetatea era râvnită de Cleopatra, Marc Antoniu, amantul acesteia, i-a făcut-o cadou. Abia după sinuciderea cuplului în 30 î.C., Octavian, noul stăpân al Imperiului Roman, i-a dăruit definitiv Ierihonul lui Irod ca răsplată a subtilei sale diplomații. Irod a schimbat fața Ierihonului construind noi apeducte, edificii grandioase în stilul cetăților elenistice ale timpului, printre care un palat de iarnă cu săli vaste, curți interioare, băi, o piscină de 20/30 m, grădini și o fortăreață numită Kypros, după numele mamei sale. Era locul lui preferat unde își petrecea o bună parte din timp. Invitații săi se distrau la hipodrom și la teatru. Ierihonul era o etapă obligatorie pentru toți cei care veneau din Galileea la Ierusalim pe valea Iordanului. În trecere prin Ierihon, Isus l-a vindecat la poarta cetății pe orbul Bartimeu (cf. Mc 10,46). În secolul al IV-lea Ierihonul a devenit un centru creștin pu-

▶ terno. În anul 325 a devenit reședință episcopală, construindu-se numeroase biserici și mănăstiri. În evul mediu regiunea era acoperită cu plantații de trestie de zahăr. Încă se mai văd urmele instalațiilor de fabricare a zahărului utilizate de cruciați. După plecarea cruciaților regiunea a rămas fără apărare, la discreția beduinilor. Canalele fiind abandonate, Ierihonul a fost în bună măsură invadat de deșert, astfel încât deja pe la anul 1700 nu mai rămăsese din el decât un mizerabil sat, cu câteva colibe de beduini. După primul război mondial, când englezii au dispus de o poliție eficientă, Ierihonul a putut să-și regăsească puțin din splendoarea de odi-

nioară, devenind un mare centru agricol. Ierihonul este în prezent o "insula" palestiniană în teritoriul Israelului. Începând din anul 1999 există un Așezământ Românesc extrem de primitiv pentru noi, pelerinii romani sosiți din țară sau de pe toate meridianele globului în Tara Sfântă. Astfel că acum creștinii români conviețuiesc pașnic, amical

chiar, alături de arabii musulmani, mai puțin agresivi și periculoși decât cei din alte teritorii palestinienne.

Nu departe de Ierihon, în partea de nord-vest se află Muntele Carantinei (Global Quruntul), adică al celor patruzeci de zile de post, sau Muntele Ispitirilor și care domină întreaga regiune. Pe vârful muntelui se află mănăstirea

greco-ortodoxă construită la sfârșitul veacului trecut în jurul grotelor care au servit eremiților pustiuului ce au locuit aici începând din secolul al V-lea. O grotă transformată în capelă e considerată de pietatea creștină ca fiind aceea în care s-a adăpostit Isus în timpul celor patruzeci de zile de post și unde s-a prezentat diavolul pentru a-l ispiti. Pe piscul de deasupra mănăstirii se mai văd ruinele unei biserici bizantine construite în amintirea celei de a treia ispiti. Pelerinii care doresc să viziteze Muntele Ispitirilor, unde, conform Evangheliei, diavolul L-a ispitit pe Hristos, nu mai trebuie să meargă pe jos. Acum, aceștia se pot folosi de un funicular. (Va urma)

Particula lui Dumnezeu

Continuare din pagina 20

la 3.500.000, o probabilitate mare spun fizicienii. Până acum s-a determinat numai o urmă a unei particule cu masă de 125,3 GeV (gigaelectronvolți), cam de 133 de ori mai greu decât protonul, aflat în inima fiecărui atom. Timpul de viață al acestei particule este foarte mic, de ordinul 10⁻¹⁰ secunde (0,0000000001 secunde). Deci el se naște dintr-o ciocnire proton-antiprotin de energii foarte mari, 7 TeV, durează foarte puțin și lasă urme prin trecerea prin

detectoare de precizie foarte mare. Nu ne explică fizicienii cum de au apărut bosonii Higgs fără de care nu am exista. În anul 2011 Organizația Europeană pentru Cercetare Nucleară de la Geneva, Elveția, a hotărât prelungirea duratei de funcționare a acceleratorului de particule LHC până la finele lui 2012, cu toate că acesta ar fi trebuit închis la sfârșitul acestui an. Dacă bosonul Higgs nu există, fizicienii vor trebui să refacă "modelul standard" sau teoria

structurii subatomice. "Chiar dacă nu îl găsim, va fi interesant, pentru că înseamnă că acolo exista ceva nou", a declarat un membru în cadrul echipei de cercetare de la LHC, Nicholas Hadley, de la Universitatea Maryland. Unii cercetători spun că înfirmarea existenței bosonului Higgs ar fi chiar mai uimitoare decât confirmarea lui, ducând astfel "la falimentul modelului standard. Deoarece omul are mândrie, nu poate să recunoască înfrângerea și atunci își asumă o victorie care va ține pe loc cunoașterea adevărului foarte mulți ani. Și Newton și Einstein au crezut că au atins limitele cu-

noașterii. Modelul Standard se referă numai la forța electromagnetică și forța slabă pe care dorim să le unească. Dar să nu ne grăbim până când nu vom descoperii și cine ne dă forța gravitațională, ultima forță de care nu știm nimic și nici de unde vine. Presupunând că a existat Bosonul Higgs ca particulă unică elementară (numită particula lui Dumnezeu), cine se află în spatele acestei particule? și cine se află și în spatele gravitației? Înșuși Dumnezeu. Încă o dată, mai presus de toate așteptările Domnul îmi dă bucuria de a se afla cu noi.

(Sfârșit).

Văd că azi ți-a mers bine!

Omul politic englez Neville Chamberlain nu se despărțea niciodată de umbrela sa. Într-o zi însă o uită acasă. Când coborî din trenul care-l ducea la Londra, fu cât pe ce să ia umbrela unui călător. Necunoscându-l, acesta l-a apostrofat tăios. Chamberlain își ceru scuze și, pentru a evita repetarea unui asemenea incident, cumpără în ziua aceea... trei umbrele.

Pe când se întorcea cu trenul spre casă, nimeri din nou în același compartiment cu călătorul de dimineață. Văzând umbrelele, acesta spuse:

- Văd că azi ți-a mers bine!

Politica și mustața

La scurtă vreme după ce își lăsase mustața, Sir Winston Churchill a fost invitat la un dineu.

- Domnule, i s-a adresat o doamnă care stătea lângă el, țin să te anunț că nu-mi pasă cât de negru sub unghie nici de politica și nici de mustața dumitale.

- Fiți fără nici o grijă, doamnă, i-a răspuns Churchill, n-aveți nici o șansă să ajungeți vreodată în contact nici cu una, nici cu alta!

Vinovatul

Voluminosul scriitor Chesterton s-a certat cu sfrijitul Bernard Shaw și i-a spus:

- Domnule, dacă cineva vă privește cu băgare de seamă își închipuie lesne că în această țară a izbucnit o foamete cumplită.

- Da, a venit replica lui Shaw, dar are să vă tragă la răspundere numai pe dumneavoastră. Cine vă privește își dă seama că sunteți singurul vinovat!

Cea mai frumoasă declarație de dragoste

Una din cele mai galante declarații de dragoste este aceea pe care ducele de Villa Mediona a făcut-o reginei Elisabeta. Aceasta i-a cerut să-i trimită portretul iubitei lui.

Ducele i-a trimis... o oglindă!

Anecdote istorice

Francisc I și femeia urâtă

Curând după ce a părăsit închiisoarea din Madrid, regele Francisc I a întrebat o femeie urâtă, în glumă, de când s-a întors din "țara frumuseții".

- M-am întors, sire, i-a răspuns ea, chiar în ziua în care v-ați în-
apoiat de la Pavia.

*Pavia, locul unde francezii sunt înfrânți în 1525 de trupele imperiale ale lui Carol V și Francisc I este luat prizonier

Să mor în locul tatălui meu!

După bătălia de la Actium, Octavianus a trecut în revistă prizonierii pe care voia să-i execute. Printre aceștia se afla un dușman îndârjit al său, anume Mitellus. Fiul acestuia, care luptase sub comanda generalului lui Octavianus, Marcus Vipsanius Agrippa, i s-a adresat astfel:

- Tatăl meu a fost inamicul tău și își merită moartea. Eu te-am servit însă cu credință și merit o răsplată. Dă-mi voie, ca recompensă, să mor în locul tatălui meu!

Octavianus l-a iertat pe Mitellus și nu a primit jertfa fiului său.

Tot ai să regreti!

Socrate a fost întrebat de un prieten:

- Ce să fac, să mă căsătoresc sau nu?

- Ori te căsătorești, ori rămâi burlac, peste zece ani tot ai să regreti!

Între funia călăului și mireasă

În Evul mediu era obiceiul ca atunci când cineva era dus la spânzurătoare și funia se rupea, osânditul să fie grațiat, Dumnezeu arătând în acest fel că era nevinovat.

Mai era, de asemenea, eliberat dacă o femeie se găsea să-l ia de

bărbat. Atunci căsătoria avea loc chiar sub ștreang, preotul de spovedanie oficiind unirea celor doi, iar călăul fiindu-le naș. Suveranul elibera un document de iertare care dura cât dura și căsnicia. Dacă cei doi divorțau, cel iertat o vreme era dus iar la ștreang.

Se înțelege că urâtele locului nu pierdeau nici o execuție, în dorința de a-și găsi alesul. Dar și atunci se întâmpla să fie respinse.

Se spune că un tâlhar cerut în căsătorie la locul execuției a fost atât de îngrozit de urâtenia celei care îl ceruse de soț, încât i-a strigat călăului: "Atârnă-mă, atârnă-mă iute cumetrel!"

Un caz de iertare la ștreang îl reprezintă celebrul haiduc Iancu Jianu. O doamnă din înalta societate, Sultana, prietenă cu Ralu Caragea, fata domnitorului Ioan Gheorghe Caragea, l-a salvat de la execuție pe Iancu Jianu cerându-l de bărbat, nunta având loc chiar sub locul spânzurătorii.

Alege cum vrei să mori

Bufonul regelui Frederic II a fost amestecat într-un complot împotriva acestuia. Adus în fața lui, regele i-a spus:

- Pentru ca ai fost un "nebun" bun, îți dau voie să-ți alegi singur moartea.

- De bătrânețe, Majestate, a răspuns prompt "nebunul".

Dacă ați fi...

Lady Astor i-a spus într-o zi lui Winston Churchill:

- Dacă ați fi soțul meu, v-aș pune otravă în cafea.

- Dacă ați fi soția mea – i-a răspuns el – cu siguranță aș bea-o!

Și oamenii politici plâng, nu-i așa

Plânsul în public nu-l întâlnim doar la oamenii politici de la noi. Adolphe Thier, președintele celei de-a treia republici franceze, a plâns în momentul în care Parlamentul l-a desemnat Eliberator al patriei, în 1877.

Regulament

În organizarea Centrului Județean de Cultură Dâmbovița, Societății Scriitorilor Târgovișteni, Complexului Național Muzeal „Curtea Domnească”, Universității „Valahia”, cu sprijinul Uniunii Scriitorilor din România, se desfășoară Concursul Național de Literatură „Moștenirea Văcăreștilor”, cu patru secțiuni de creație (poezie, proză scurtă, eseu și teatru scurt), ajuns anul acesta la ediția a XLIV-a. Concursul se adresează creatorilor din toată țara, care nu au împlinit 40 de ani, nu sunt încă membri ai uniunilor de creație și nu au volume de autor.

Concursul dorește să descopere, să sprijine și să promoveze o literatură de certă valoare umanist-estetică, deschisă tuturor abordărilor, căutărilor și inovațiilor din interiorul oricăror experiențe ale canonului specific românesc ori universal. Concurenții se vor prezenta la concurs cu un grupaj de 10 titluri pentru secțiunea de poezie, 3 proze însumând maxim 8 pagini la secțiunea proză scurtă, 1-2 piese de teatru scurt (inclusiv piese pentru copii), pentru secțiunea teatru scurt, care vor aborda teme la alegere, și 2 lucrări de circa 4-5 pagini la secțiunea eseu, cu tema „Școala prozatorilor târgovișteni. Radu Petrescu – între roman și jurnal”.

Lucrările vor fi edi-

Moștenirea Văcăreștilor

Festival-concurs național de literatură

Ediția a XLIV-a • Târgoviște • 9-10 noiembrie 2012

tate în word, cu caracter Times New Roman, corp 12, la un rând și jumătate. Acestea vor avea un motto, ce se va regăsi într-un plic închis, conținând un CV detaliat (numele concurentului, data nașterii, activitatea literară, adresa și, obligatoriu, numărul de telefon), și vor fi trimise prin poștă (imprimate pe hârtie și pe un CD), până la data de 27 octombrie 2012, pe adresa: Centrul Județean de Cultură Dâmbovița, str. A. I. Cuza nr.15, cod poștal 130007, Târgoviște. În

cazul în care, lucrările vor fi trimise prin poșta electronică (e-mail – office@cjcd.ro), acestea vor fi însoțite de un motto, precum și de datele personale solicitate mai sus, organizatorii asigurând confidențialitatea acestora până ce juriul va delibera și va stabili premianții ediției.

Concurenții care au obținut un premiu la una dintre secțiuni, în edițiile anterioare, se vor putea înscrie în concurs doar la o altă secțiune.

Concurenții care nu vor trimite toate datele

de identificare (în special data nașterii) vor fi eliminați din concurs.

Nu vor participa la concurs lucrările care vor fi trimise după 27 octombrie 2012, data poștei.

N.B.

Premianții vor fi invitați de către organizatori în zilele 9 și 10 noiembrie 2012, la Târgoviște, la manifestările organizate în cadrul Festivalului-Concurs Național de Literatură „Moștenirea Văcăreștilor” – ediția a XLIV-a, 2012.

Premiile, în număr de 18, în valoare de circa 7000 lei, vor fi acordate concurenților numai în prezența acestora în vechia Cetate de Scaun, cu ocazia festivității de încheiere a concursului. De asemenea, lucrările premiate vor fi publicate într-un volum editat de Centrul Județean de Cultură Dâmbovița, în colaborare cu Editura „Bibliotheca”.

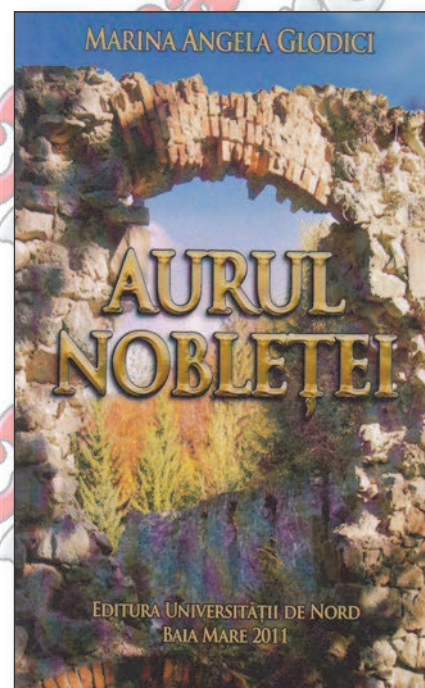
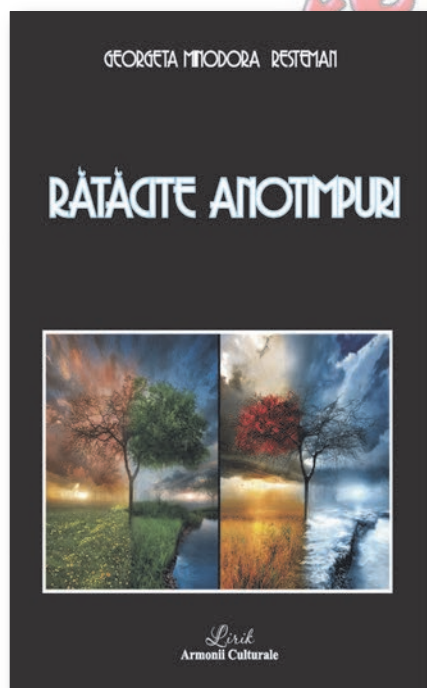
Relații suplimentare

Centrul Județean de Cultură Dâmbovița – telefon-0245/613112; e-mail – office@cjcd.ro;

Notă finală:

Orice modificare a actualului regulament va fi notificată în procesul-verbal de jurizare și adusă la cunoștința publicului de către juriul național, alcătuit din personalități recunoscute ale vieții cultural-literare naționale.

Organizatorii

Cărți noi în biblioteca revistei Climare literare

